

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 163 - 25 Kuruş

27 - Haziran - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

BİR ANLIK BİR DURAKLAMADAN SONRA HERŞEYİ ANLAMIŞ OLAN MATİLDE İLERİ ATILDI.

ANNE.. ANNE..
ÇİĞİM BENİM..

AYNI ZAMANDA İKİ KOL DA KENDİSİNİ KUCAK LAMPK İÇİN AĞILDI.

MATİLDE..
KIZIM BENİM..

ANNECİĞİM!

YAVRUM..
ŞİMDİ SENİ KUCAKLARKEN NEYE
TITREDİĞİMİ ANLIYORUM. DEMEK
SEN BENİM ÖZ
KIZIMMIŞSIN
SENİ SENE..
LERDİR BEK
LEDİM..

ANNE!
ANNE!

MÖSYÖ PAULD BU KADAR
UZUN BEKLEYİŞTEN SON
RA BU AN HANIMIM İÇİN
HAKİKATEN MUCİZEVİ
TESİR YAPACAK. BAK
NASIL DİRİLDİ.

ONLARA BU ANI YA
SATMAK İÇİN NE KADAR
UĞRAŞTIM. FAKAT SO
NUNDA
MUVAF.
FAK OL
DUM..

PAULD.. GEL ANNEMİ
SEN DE KUCAKLA..
BULUŞMAMIZI SANA
BORÇLUYUZ..

EYET YAVRUM..
GEL İKİNİZİ BİR
ARADA KUCAK
LIYAYIM ŞU
AHIR ÖMRÜNDE

KONTES İKİSİNİ BİRDEN KUCAKLADI. FAKAT
BİRDEN KOLLARI GEVŞEDİ.

NEYİNİZ VAR
KONTES..

YOK.. BİRŞEY YOK..
ŞURAMDA BİR SİZİ..
KALBİMİN ÜSTÜNDE

KONTESİ OTELE, YATAĞINA GÖTÜRÜP YATIRDILAR.

NE KADAR YORGUNUM. BELKİ UYURUM BÖYLE.. AMA SEN YANIMDAN AYRILMA.. BİR ELİNİ BANA VER. YAVRUMLA BÖYLE KALMAYI NE KADAR ARZULAMIŞTİM..

HİÇ YANINDAN AYRILMAM ANNECİĞİM. SEN UYURKEN BEN DE SENİ SEYREDECEĞİM.

UYUMAK İSTEMİYORDUM. BUNLARIN HEPSİNİN BİR RÜYA OLMASINDAN KORKUYORDUM. TİLDE YAVRUMU! RÜYA DEĞİL BUNLAR DEĞİL Mİ? BU SARI SAÇLARINI GÖCÜKKEN NE ÇOK OKŞARDIM.

RÜYA DEĞİL ANNECİĞİM. KORKMA.. BENİMDE HAFIZAMDA MİLANDA UZUN PARMAKLIĞI BİR EV CANLANIR GİBİ OLUYOR ŞİMDİ..

71/2

BABAN DA OLSA KİM BİLİR NE KADAR SEVİNİRDİ? SEN KAYBOLUNCA ÇOK ÜZÜLDÜ. GÜNLERCE AĞZINA LOKMA KOYMADI.

ZAVALLI BABACIĞIM. FOTOĞRAFLARI VAR DEĞİL Mİ?

ONUN, SENİN, HE-
DİMİZİN FOTOĞRAFLARI VAR. HATTA KÜ-
GÜKKEN GİYDİĞİN ELBİ-
SELERİN, ÇALINDIĞIN GÜN
OYNADIĞIN ÇİNLİ BEBEGİN
BİLE DÜ-
RUYOR...

HEYECANLAN-
MA ANNE..
ŞİMDİ BİRAZ
DİNLEN..

AKLIMA YİNE VIO-
LONA GELDİ.. NEDEN
O DA BURAYA GEL-
MEDİ? DEMEK BA-
NA SON HİZMETTE
BULUNMAK İSTEMEDİ

SANA SAMİMİ O-
LARAK SÖYLİYİYİM
ANNECİĞİM..
VIOLONA O MEŞUM
TELGRAFTA YAZILI
VASIYETİNE RİA-
YET ETMEK İS-
TEDİ VE SONRA..

163/2

ARKASI VAR

Tren durur durmaz, genç bir adam ileri atıldı ve birinci mevki kompartimanlarından birinden iken sık ve güzel bir kadını karşıladı:

— Hoş geldin, sevgilim!..
Uzun uzun kucaklaştıktan sonra devam etti:

— Nasıl yolculuğun iyi geçti mi?

— Çok iyi geçti, kocacığım...
Bensiz geçen şu iki ay içinde ne yaptın? Canın sıkıldı mı?

— İlk zamanlar biraz sıkıldım ama sonra alıştım.

— Evde her şey yerli yerinde mi?..

— Eh, aşağı yukarı...
Kadın, şöyle bir etrafına bakındıktan sonra:

— Bak garda kimseler kalmamış, dedi. Haydi evimize gidelim.

— Şekerim, senin bu dönüşünü kutlamalıyız, dedi. Ve karısının cevabını beklemeden koluna girerek sürüklerken devam etti:

— Şimdi evvelâ bir gazinoya giderek bunu tesit eder; sonra eve gideriz.

Bu emrivaki karşısında kadın bir şey söyleyemedi. Bir taksiye atladılar. Her ikisi de susuyordu. Nihayet kadın, bu can sıkıcı sessizliğe tahammül edemedi ve sordu:

— Konuşmuyorsun.. Ne düşünüyorsun? Bir şey mi var?

— Yooook...

— Evden ne haber? Naftalin alıp etrafa serptin mi?

— Maalesef serpmedim.

Mühim bir şey yok!

Yazan: M. B. Sirtosi

Çeviren: Vahit Orgun

— Allah, Allah... Niçin?
— Çünkü lüzum kalmamıştı da ondan...

— O da ne demek?
— Bilirsin ki güveler aç kurt gibidir...

Kadın telaşlanmıştı:
— Sözlerinden bir şey anlamıyorum; dedi.

Adam hiç istifini bozmamıştı. Büyük bir soğukkanlılıkla:

— Canım o kadar mühim bir şey değil, dedi. Perdelerle halıyı de-

lik deşik ettiler.

— Aman Allahım!..

— Sonra, geçen sene doğum günü münasebetiyle aldığım kürk mantoyu kafes kafes etmişler.

Kadın çıldırarak gibiydi:

— Peki, Teresa uyuyor muydu; dedi.

— Teresa mı?.. Onu, çamaşırlar meselesi yüzünden kovmuştum..

— Çamaşırlar meselesi mi; o da nesi?..

— Ha bu meseleyi bilmiyorsun

değil mi?.. Taşınırken, hırsız karı sandıktaki çamaşırları çalıp bir arkadagına satmış...

— Kuzum neler söylüyorsun?.. Hangi taşınmadan bahsediyorsun?

— Hırsızlıktan sonra, polis faileri bulamayınca eski apartmanımızda kalmayı doğru bulmadım ve başka bir apartmana taşındım.

— Ne hırsızlığı? Bunları bana daha evvel niçin mektupla bildirmedi?

— Seni böyle basit şeyler için merakta bırakmak istememişim.

— Peki hırsızlar neyi çaldılar?

— Pek mühim bir şey değil canım. Açık kalan tuvalet odasının penceresinden girip, kasanın içindeki incik boncukla gardrobundaki elbiseleri çalıp götürmüşler.

Kadıncağız fenalıklar geçiriyordu. Sırtından soğuk soğuk terler boşanıyordu:

— Incik boncuk mu dedin? Yahu onların mücevherat olduğunu bilmiyor musun? Aman Yarabbim ne felâket!.. Corinna teyzeden miras kalan inci gerdanlığım, annenin bana verdiği yüz görümlüğü kolye, altın bileziklerim. Allahtan ki gitmeden evvel sigortanın taksidini ödemesi için Teresa'ya para bırakmıştım.

— İşte ben de sana bunu söyleyecektim ya... Teresa taksit bedelini yatırıp sigortayı temdit ettireceği yerde parasını sevgilisi ile yemiş...

Nişan Ziyafeti

Yazan: James Helvick

Çeviren: N. Yeğinobalı

mesut bir neticeye bağlanmış oldu. Aklınız mı karışıyor? Öyleyse macerayı başından anlatayım:

Güzel bir sarışın düşünün. Ama sahiden güzel ve sahiden sarışın, körpe bir kız. Sonra, çok ama pek çok zengin bir adam düşünün. İşin sonunu şimdiden tahmin edebildiğinizi sanıyorsunuz, ama kazın ayağı sizin bildiğiniz gibi değil.

Caroline Mydelton Klüp 333'ün en eski azalarından bir ailenin biricik kızıdır. Güzel ve sarışın; okadar güzel ve o kadar sarışın ki ona bakmak insanı üzer. İşte Baythorpe D. Baythorpe da üzüntüye gelemiyen bir adamdır. Onun için Caroline'ye sadece bakmakla iktifa etmemeğe, onunla evlenmeğe karar verdi. Caroline'yi ilk gördüğü akşam ben de Klüpte çalışıyordum. Adamın niyetini gözlerinden anladım.

Baythorpe yaşlı, pek şişman, pek çirkin, zekâdan, incelikten tamamen mahrum, adeta insan seviyesinin altında bir mahlûktur. Ama 22 milyon doları var. Onun için Miss Caroline gibi bir sarışının ona derhal vurulacağını da tabii kabûl etmek lâzım.

Baythorpe Caroline ile evlenmek istiyordu ve Caroline de buna razıydı. Ama Geoffrey Bryan ile nişanlıymış, ne çıkar? Geoffrey kim ki? Yakışıklı ve genç bir adamdı ve 40 sene müddetle muntazaman çalışırsa, Baythorpe'nin her hafta Pazartesi ile Cumartesi günleri arasında kazandığı para kadar bir para kazanabilirdi.

Onun için Caroline Geoffrey'in yüzüğünü geri gönderdi ve bu hiç kimse için bir sürpriz olmadı... Geoffrey ile Ann Forbiter'den maada. Ann Forbiter de nerden çıktı? diye sormayın. Şimdi anlatıyorum. Ann, Caroline'nin en iyi arkadaşıydı. Arkadaşının yaptığı işi öğrenince o da Geoffrey kadar dehşet içinde kaldı. Caroline böyle bir şeyi nasıl yapabiliirdi? Artık Ann bütün vaktini

genç Geoffrey'i teselli etmekle geçiriyor ve Caroline ile Geoffrey'i tekrar birleştirmek için çareler arıyordu. Ama Geoffrey'e karşı duyduğu merhamet o kadar derindi ki aklına hiç bir çare gelmiyordu. Nihayet Ben Dixey'e baş vurdu.

Ben Dixey Klüp 333'ün en eski azalarındandır. Sür'atli ve isabetli düşünceleri, büyük zekâsı sayesinde herkesin dert ortağı olmuştur. Daha doğrusu, herkesin derdini sadece dinlemekle kalmaz. Dertlere çare de bulur. Ann'e Geoffrey ile Caroline'nin güzel aşk maceralarını mes'ut bir neticeyle sona erdireceğine; yani Caroline'yi Baythorpe'den ayıracağına söz veren Ben Dixey hemen beni aradı buldu.

— «Bana şu Baythorpe hakkında biraz malûmat ver,» dedi. «Her insanın bir zayıf tarafı vardır. Şu Baythorpe denilen mamutun zayıf noktasını söyle bana.»

Ben, «Aman, Mr. Dixey,» dedim. «Yirmi iki milyonluk bir adamın zayıf noktası olur mu hiç?»

— «Tabii olur. Bunu bir öğrensem başka bir şey istemem.»

— «İyi ama öğrenmeğe vaktimiz olmayacak zira Pazar akşamı Mr. Baythorpe Miss Caroline ile nişanlandığını klüpte ilân edecek.»

— «Pazar akşamı ha?»

— «Evet. Cumartesi gecesi olacaktı ama Cumartesi ayın 13 üne geliyor.»

— «Demek uğura inanan bir adam?»

— «Evet. Nişan ziyafetini evinde verecekti. Ama Caroline ile tanıştığı yerde vermeyi daha uğurlu saydığı için Klubü tercih etti. Sonra bunun yıldızlarla da bir ilişkisi varmış. Bilmem ne burcuna göreymiş.»

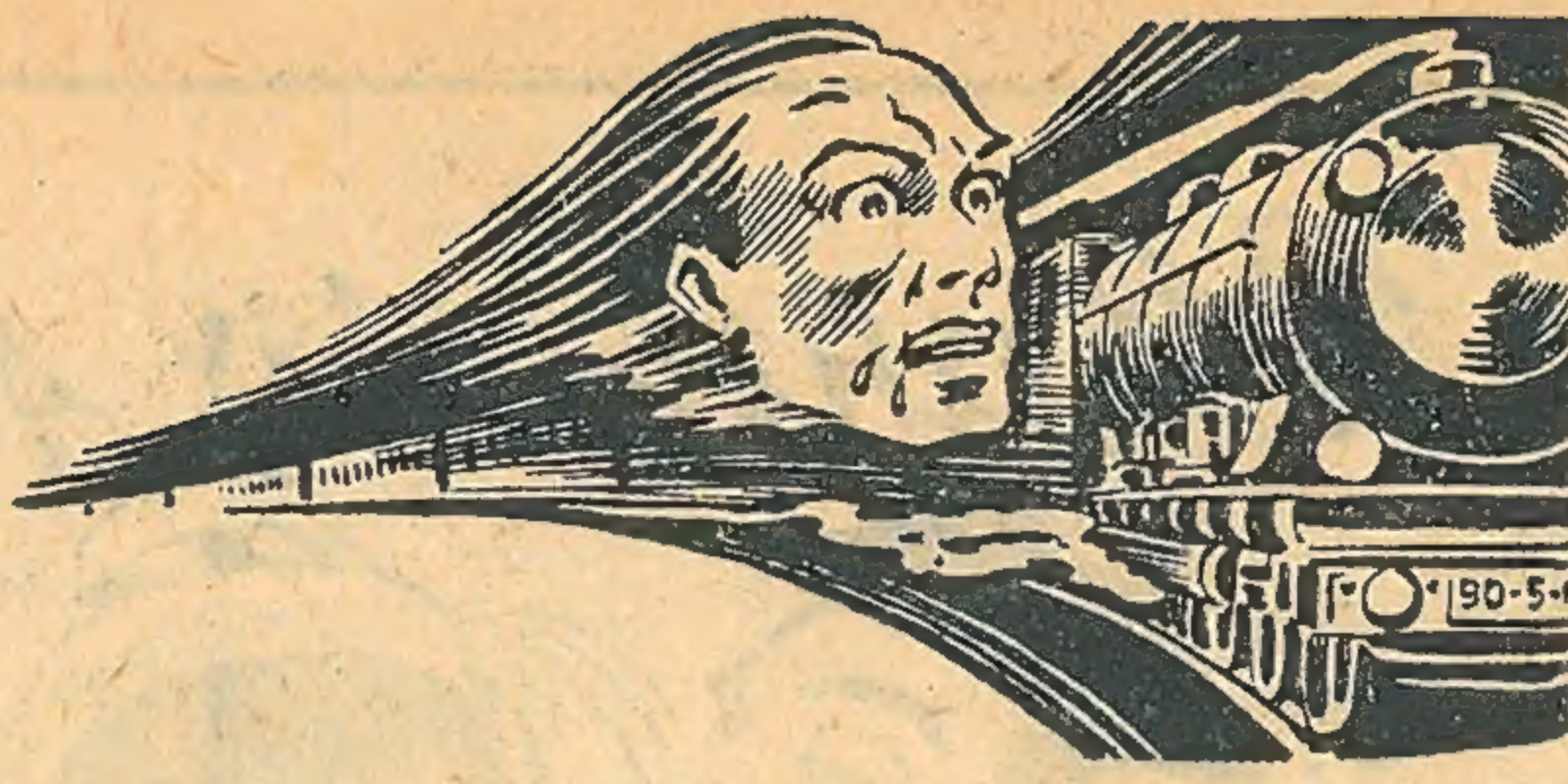
Ben Dixey ansızın boynuma sarıldı ve, «Yaşa Dostum!» diye bağırarak beni hayretler içinde bıraktı.

— «Nişan ziyafetine kimler çağırıldı? (Lütfen sahilfeyi çeviriniz)

KESİK BAŞIN ESTATU

Büyük Macera ve Aşk Romanı : 4

Trenden ilk inen seftren olmuştur. Bakışlarından istasyon şefini aradığı anlaşılıyordu. Seftrenin derdi Valans istasyonunda kaybettiği dakikaları kazanmaktı. Ransi kendisine yaklaşıarak:

— Ben müddeiumumiyim. Emrime tâbi olmanızı rica ediyorum, dedi.

— Tekrar mı? Fakat Galais'e geç kalacağız değil mi?

Müddeiumumi bu şuale cevap vermek lüzumunu dahi hissetmeden suallerine başladı:

— Siz treninizde cereyan eden hâdiseden tamamille haberdarsınız değil mi?

— Evet efendim. Fakat Valans'ta alınan tedbirlerle bize lüzum kalmadığını zannederek kaybettiğimiz vakti kazanmağa çalışıyordum.

Müddeiumumi sert bir lisanla

— Treni tetkik edeceğim, dedi. Seftren gözlerini havaya kaldırarak içini derin derin çekti.

— Peki efendim, emrinize âma-deyim.

— Yolcu listeniz nerede?

— İşte efendim.

Müddeiumumi defteri açmağa lüzum görmeden:

— Marsilyadan kaç yolcu aldınız?

— Çok az, topyekûn on yolcu.

— Peki cinayetin vukubulduğu vagona kaç kişi vardı?

— Yalnız bir kişi, ölen.

— Peki diğer dokuz kişi?

— Yedisi birinci arabada idiler.

Ve hepsi bir alleyi teşkil ediyorlardı. Bir anne, bir baba, üç çocuk ve iki mürebbiye. İki kişi de üçüncü vagona vardı ki o vagon şimdi ikinci oldu. Çünkü diğer vagon Valans'da kaldı ve bütün yolcular İngilizdi.

Müddeiumumi Doriok'a dönerek:

— Haydi, onları uyandırmak lâzım, dedi.

Seftren çıkartmış olduğu şapkasını başına geçirerek memurların önlerine düştü. Fakat hiddetten çatlayacak gibi idi. Ransi ile Doriok birinci vagona girmişlerdi. Bunlar kontrol edecegiz diye şef-

tren bir jestle «Bunlara itaat etmek mecburidir» der gibi bir işaret yapmıştı..

Kontrol bahanesiyle uyumakta olan bütün İngiliz aileleri uyanırılmışlardı. Bunlar kontrol memurlarının adliyecilerden müteşekkil olduğunu haber alınca her biri Ransi ve Doriok'a müsbet cevap

orta yaşlı bir İngiliz uyuyordu. Bilhassa üzerindeki pijaması pek gülünçtü. Ve hem de feci bir şekilde horluyordu. Kendisi uykusundan edilince bunu Fransız Devlet Demiryolları memurlarının kabalığına hamletmiş olsa gerekti. Lâkin Ransi:

— Ben müddeiumumiyim, diye-

Kontrol memuru sadece: «Yok!» diyebilmişti. Onuncu yolcunun yerinde yeller esiyordu.

verebilmek için düşünmeğe başlamışlardı. Nitekim kontrol müteakip Ransi:

— Bu insanların cinayete alâkadar olduklarını hiç tahmin etmiyorum, demişti.

Doriok:

— Ben de bu yolculardan bir netice elde edebileceğinizi hiç ümit etmiyorum...

— Bakalım...

İki numaralı kompartimanda,

rek kendisini takdim etmekte gecikmedi.

— Ne olursanız olunuz.

— Bu trende bir cinayet işlenmiştir.

— Cinayet işlenmiş ise bana ne. Beni zerre kadar alâkadar etmez. Ben ancak uyuyabilmek için yataklı vagon bileti aldım. Gece yarısı uykumdan edilmek için değil. Memleketime gittiğim vakit kralıma bu cüretinizden dolayı

— O halde siz bakınız, bakalım bulabilecek misiniz?

Seftren kompartimana girdi. Lâkin hiç kimsenin içeride olmadığını görünce afallamış bir vaziyette sadece:

— Yok, diyebilmişti.

— Ben size söylemiştim zannedirim.

— Fakat burada idi. Size yemin edebilirim.

— O halde tepeden tırnağa kadar bütün kompartimanlarda araştırma yapınız

Emir derhal tereddütsüz olarak yerine getirilmiş ve onuncu yolcunun yerinde yeller estiği görülmüştü.

— Onuncu yolcunun bu kompartimanda yerleştiğine kat'iyen emin misiniz?

Kontrol memuru:

— Çok eminim, dedi

Seftren söze karışarak:

— Mösyö Ransi arzu ederseniz bir de yolcu defterini kontrol ediniz...

Müddeiumumi defteri açtı. 5 numaralı vagona bir yolcu mukayyetti.

— O halde, şüphe etmeğe hiç mahal yok. Demek ki kaatil o imiş...

Doriok mütemadiyen mırıldanıyordu. Onuncu şahsın kaybolması onu bir hayli düşündürüyordu. Şimdi müddeiumumi de daha ciddi ve esash düşünebiliyordu.

Şimdi ortada güneş kadar açık bir hakikat vardı. Kaatilin trenden atladığı idi. Fakat unutmayalım (Arkası 14. sayfada)

gırılıyor »

— «Ziyafette hiç bir davetli hazır bulunmayacak. Köşeye ufak bir masa yapacağız. Nişan sonradan ilân edilecek.»

— «Yani?»

— «Yani Caroline'nin annesiyle babasından ve nişanlılardan maada bir de Ann Forbiter ve Geoffrey Bryan var... aile dostları, tabii!»

Ben Dixey'in gözleri parıl parıl yanıyordu. «Kazandık dostum, kazandık!» diye bağırdı .....

Pazar gecesi geldi çatı. Baythorpe kendisine küçük bir masa yerine biraz büyükçe bir masa ayırmış olduğunu görünce her halde hayret etmiştir. Ama o kadar mes'uttu ki aldırış etmedi. Biraz sonra Klubün devamlılarından olan bir kaç ahabap nişanlıların yanına yaklaştı. Gariptir ki nişan ziyafetine davetliymiş gibi davranıyorlardı. Baythorpe her halde hayret etmiş olsa gerektir. Ama gene pek aldırış etmedi. Saadeti gözlerini bağlamıştı. Nihayet Ann Forbiter ile Geoffrey ve Ben Dixey çıka geldiler. O sıra-

da ben tabakları getirmeğe başlamıştım. Bir aralık Ben Dixey şöyle etrafına bir baktı ve sonra Baythorpe'ye iğilerek,

— «Tam 13 kişiyiz!» dedi. «İnşallah içimizde böyle şeylere inanan yoktur!»

Baythorpe ansızın sandalyesini iterek kalktı. Yüzü tuhaf, mor bir renk almıştı, çeneleri tiriyordu. Caroline büyük bir hayretle,

— «Ne oluyorsun, Baythorpe?» diye sordu. «Otur yerine kuzum!»

Tam o sırada herşeyden bihaber olan Ann bizim plânımızı alt üst etti. Yerinden kalktı ve salona girmiş olan bir ahabba merhaba demeğe gitti. Baythorpe'nin derin bir nefes geçirdiğini gördüm. Herif yerine oturdu. Eyvahlar olsun! İş işten geçmişti, galiba! Hay aksi Ann!

Ansızın Ben Dixey'in bana bir takım işaretler yaptığını gördüm. Elimdeki garson peçetesini saklıyarak masa başına oturdum ve yüzümü, arkama bakıyormuşum gibi, i-yice çevirdim. Ben Dixey Baythor-

pe'ye,

— «Galiba yanlış saymışım!» dedi. «Bir de siz sayın!»

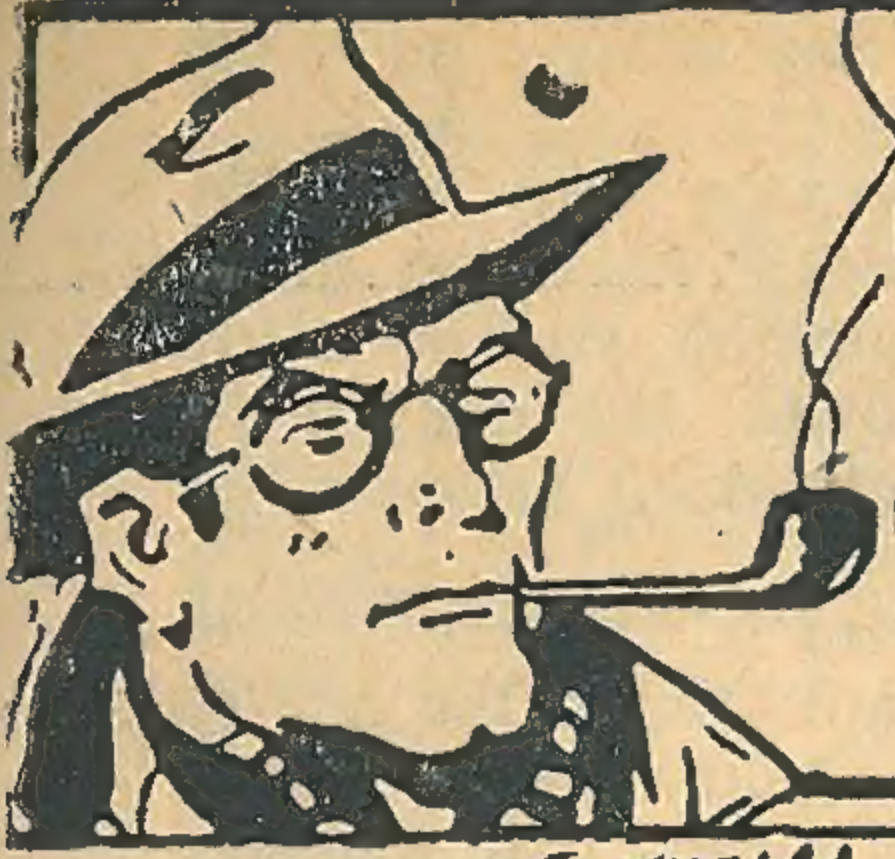
Baythorpe memnuniyetle gülümsedi.

— «Hayır, ben de saydım. Tam 13 kişiydik. Şimdi, hamdolsun, 12 kişi kaldık.» Sonra masadakileri gene saydı ve bu sefer yemyeşil kesildi.

Öyle ya, masa başındakiler 13 kişiyken bir kişi eksilmiş, geriye gene 13 kalmıştı! Baythorpe o kadar sersemlemiş ve dehşet içinde kalmıştı ki meselenin aslını tetkik bile etmedi. Peçetesini bıraktığı gibi, peşinde şeytan varmışcasına kaçtı!

Evet, ertesi sabah Baythorpe B. Baythorpe ilk uçakla Amerikaya hareket etti.

Mes'ut bir neticeye bağlanan aşk macerasını mı soruyorsunuz? Evet, geçen gün Geoffrey Bryan nişanlandı ve bütün Klüp 333 bu işe çok sevindi. Ama en çok sevinen Ann Forbiter'dir. Geoffrey ile o nişanlanmıştı, çünkü!...

NAT PINKERTON

Copy. 1930, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved

Copy. 1930, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

Profesörün Karısı

Yazan: Isabel Langis
Çeviren: N. Yeğinobalı

Kendi kendine: «Göster kendini Sally!. Lisedeyken Julyet rollerinde nekadardır muvaffak olduğunu hatırla!»

Profesör Stedman öğleden sonra saat üçte dersine gideceği yerde evine dönünce genç karısı Sally meselenin ne olduğunu derhal anladı. Aynaya şöyle bir bakıp saçlarını düzeltti, sonra rolünü yapmak üzere dışarıya çıktı. Merdivenden aşağıya koşarak,

— «Sevgilim!» dedi. «Bu saatte seni evde görmek ne saadet!» Sonra boynuna sarılıp onu öptü. Gerçi Profesör Stedman dünyanın en dalgın kocasıydı ama Sally onu bütün kalbiyle seviyordu. Stedman otuz yedi yaşından daha da büyük gösteren ciddi bir adamdı. Elini cebine daldırdı ve pembe bir zarf çıkardı.

Sally, «Keşke bizim yazı makinasını kullanmasaydım!» diye düşündü. «E harfinin hafif bastığını muhakkak hatırlar!» Sonra yüzüne son derece masum bir ifade vererek,

— «Fena haber mi var?» diye sordu.

Profesör salona girip oturdu ve pembe zarfı karısına uzatarak, «Okul!» dedi.

Sally zarfı açtı ve kâğıdı çıkardı. E harflerinin silik çıktığı belli bile olmuyordu. Sonra kocasının zarf kâğıdı tanımaya imkân bile yoktu. O kadar eskiden kalma bir zarf kâğıdı ki ne zaman, nereden aldığını Sally bile hatırlamıyordu. Yüksek sesle,

— «Profesör,» diye okudu: «Karına dikkat ediyor musun?»

Bir an mümkün mertebe şaşkın bir ifade takınarak kâğıda baktı ve kendini biraz sonra vereceği temsil hazırladı. Kendi kendine, «Göster kendini, Sally!» dedi. «Lisedeyken Julyet rolünde ne kadar muvaffakiyet kazandığını hatırla! Sen rol yapmakta ustasın!»

— «İmzasız bir mektup ha! Aman, Paul, bunu kim göndermiş olabilir? Benim dikkat edilecek neyim var? Ben ha! Benden daha durgun, daha namuslu hayat süren bir kadın daha var mı acaba?»

Stedman'ın gözleri endişeli ve üzgündü.

— «Bir türlü aklım ermiyor,» dedi. «Mes'uduz değil mi, Sally? Hayatından memnunsun değil mi?»

Sally hemen gidip onun yanına oturdu.

— «Tabii, canım. Ne saçma sualer soruyorsun. Evlenmezden evvel ne kuş beyinliydim! Hep danseder, tiyatroya gider, gezerdim. Halbuki şimdi bütün yapmak istediğim şeyleri yapacak zaman buluyorum. Kendimi tamamen ev işlerine verdim. Mükemmel bir ev kadını olup çıktım. Hayatımdan ne diye memnun olmayayım!»

Stedman ciddi ciddi başını salladı. Onun sözlerine bu sefer de inanıvereceğinden korkan Sally hemen sözüne devam etti:

— «Her halde birisi mektep çaylarından birinde beni köşede Freddy ile görmüş olsa gerek. Bu mektep çayları nasıldır bilirsin!» Sally hafifçe göğüs geçirdi. «Benim talihi me de hep Freddy Phelps isabet eder.»

— «Öyle mi? Hiç dikkat etmemiştim!»

— «Tabii. Kapıdan içeriye girdiğiniz an birisi seni köşeye çekip doktora tezinden bahis açıyor. Freddy de beni kurtarmak için hemen yanıma geliyor.»

— «Kurtarmak mı? Neden?»

— «Yalnız kalmaktan. Freddy'den hoşlanmadığımı zannetme. İyi kalpli bir adam. Sonra çok da kıymetli. Tibet'teki Yaklar hakkında bilmediği yok. Yalnız...»

— «Yalnız ne?»

Sally bu sefer derin derin içini çekti.

— «Hiç! Yalnız Tibetteki yaklar beni nedense hiç alâkadar etmiyor da!» Sonra alâlacele ilâve etti: «Bazan da Dr. Parkhurst bana arkadaşlık ediyor. Senin beni ondan da kıskanacağını zannetmiyorum. Ne de olsa yaşı seksenden yukarı. Sonra bana hep derin denizlerde nebatlar hakkında hazırladığı kitaptan bahsediyor!»

Profesör Stedman gene ağır ağır başını salladı. «Vay canına! Bu çaylarda sıkıntıdan ölmediğine şaşı-

yorum doğrusu!»

Sally gülümsemek için kendini zor tuttu. Nihayet, kocası anlamaya başlıyordu. Genç kadın gene rolüne devam etti:

— «Sıkılmak mı! Yok canım! Ne münasebet! Zaten uzaktan da olsa seni ancak bu çaylarda uzun uzadıya görebiliyorum! Okadar meşgulsun ki, sevgilim!»

Profesör adamakıllı ciddileşmişti.

— «Doğru. Geçen çarşambadan beri akşam yemeğini evde yemedim.»

Sally, «Geçen Salıdan beri,» diye tashihi etti. «Ama ne ziyarı var! Evde oturup kitap okuyorum. Kültürümü ilerletiyorum.»

Profesör Stedman bir müddet sessiz kaldı. Sonra karısının çenesini tutup kaldırarak yüzüne baktı.

— «Sally!» dedi. «Bu mektup benim gözümü açtı. Ayol ben seni ihmal ediyorum!»

Sally gözlerini iri iri açtı.

— «İlahi Paul! Böyle bir şey de neden aklına geldi! Nihayet bir profesör karısı başka kadınlar gibi gezemeyeceğini bilir!»

Stedman onu duymamış gibi sözüne devam etti: «Ne egoist, ne düşüncesiz adammışım! Senin gibi genç, güzel bir kızı aldım, sonra da eve kapadım.»

Sally, «Saçmalık!» diye mırıldandı. «Daha geçen ay beni tiyatroya götürmedin mi?»

Stedman, «Sally,» dedi. «Bu akşam ne yapıyorsun?»

— «Gümüş takımlarını cilâlıyıcaktım. Her cuma akşamı bunu yaparım.»

— «Bu Cuma akşamı yapmıyacaksın! Yemeği dışarda yiyeceğiz. Sonra gidip bir yerde dans edeceğiz! İyi mi?»

Sally, «Fevkalâde!» diyerek kocasının boynuna sarıldı. Sonra, «Paul,» dedi. «Derse geç kalacaksın!»

Kocasını kapıya kadar geçirdi. Paul içildi ve onu öptü.

— «Bu mektubu yazana teşekkür etmek isterim. Gözlerimi açtı. Artık hayata yeniden başlayacağız!»

O zaman Sally'nin içi vicdan azabıyla burkuldu. Genç kadın,

— «Paul,» dedi. «Ben o mektubu kimin yazdığını biliyorum.»

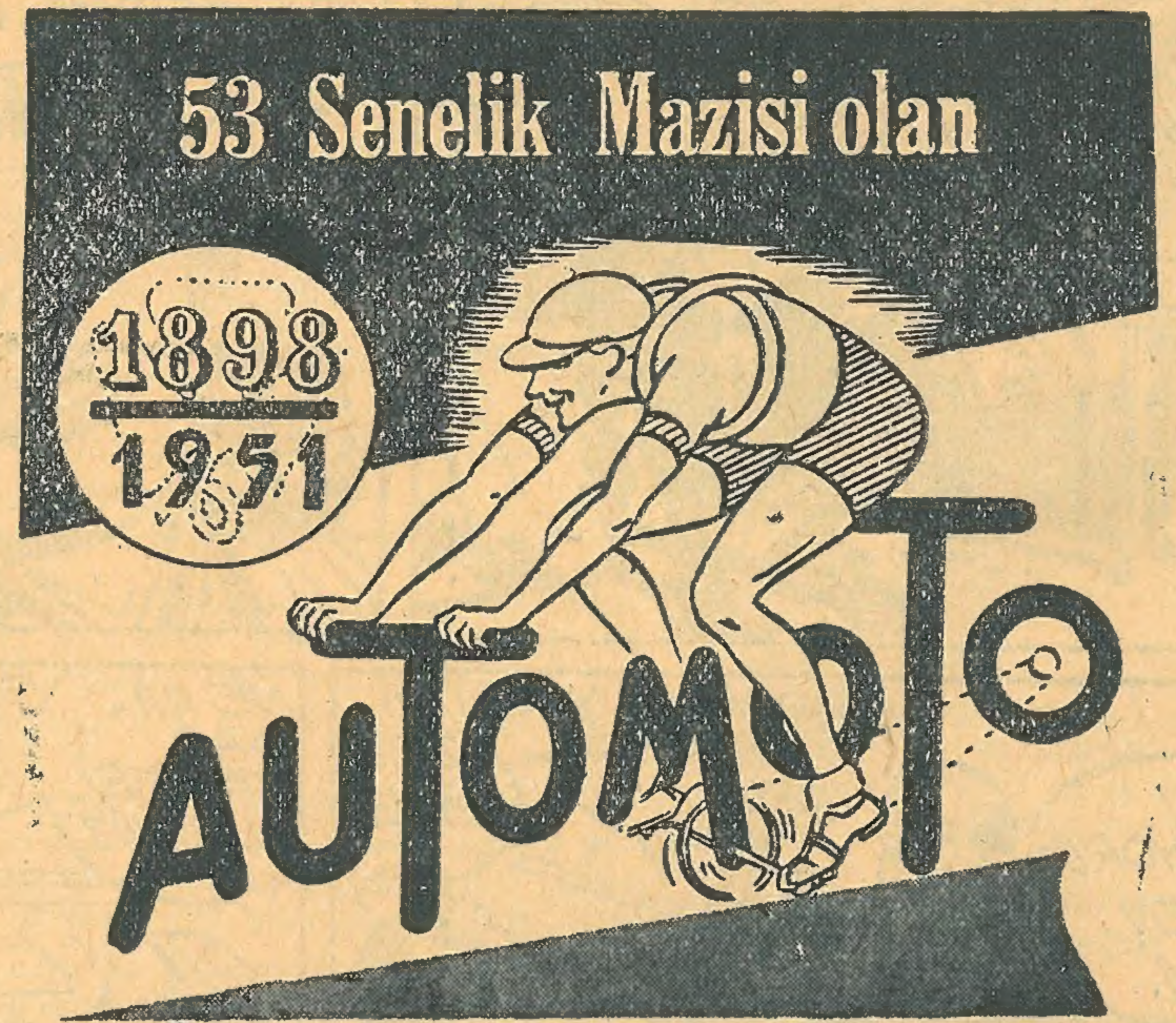
Profesör ansızın şeytanca bir ifadeyle gülümsedi.

— «Tabii. Ben de biliyorum. Yalnız niçin yazdığını öğrenmek istiyordum. Bu pembe zarf kâğıt takımını ta geçen Noel sana ben hediye etmişim!»

Sally'nin gözleri dehşetle irileşti ve ağzı açık kaldı.

— «Paul! Demek... sen... ben.. demek biliyordun? Ama nasıl böyle bir rol yapabildin?»

Profesör mağrur bir edayla, «Sen fena artist değilsin,» dedi. «Ama lisedeyken sen Julyet rolüne çıkmışsan ben de Hamlet'i oynamıştım!»

Bütün Automoto ve Cristophe Bisiklet modelleri şıklık, hafiflik, sağlamlık, mütenevvi çeşitli zarif renk, takım, parça imalinde görülen büyük hassasiyet ve incelik gibi, umumî evsafı haizdirler.

İşte bu evsaf Automoto ve Cristophe bisikletlerine bütün dünyanın hayret ve takdirini kazandırmıştır.

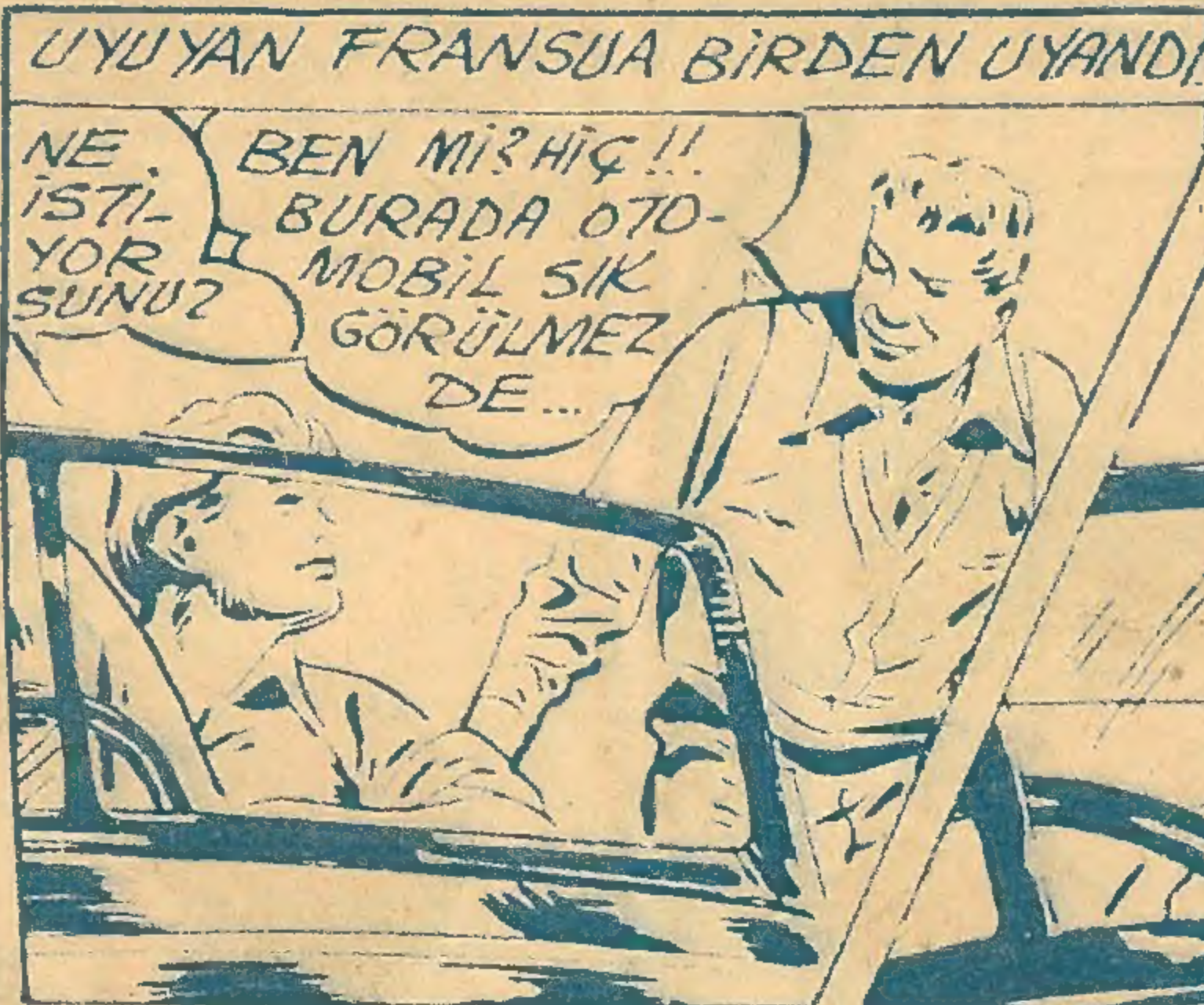

GİZLİ VAZİFE !..

GENÇ KIZ BENZİNSİZ BURAYA KADAR NASIL GELMİŞ?

163

UYUYAN FRANSUA BİRDEN UYANDI.
NE İSTİYORSUNUZ?
BEN Mİ? HİÇ!! BURADA OTOMOBİL SIK GÖRÜLMÜZ DE...

BİR ARKADAŞIMI BEKLİYORUM.
SİZ FRANSUZ SİNİZ DEĞİL Mİ? ŞİVENİZ DEN TANIDIM.

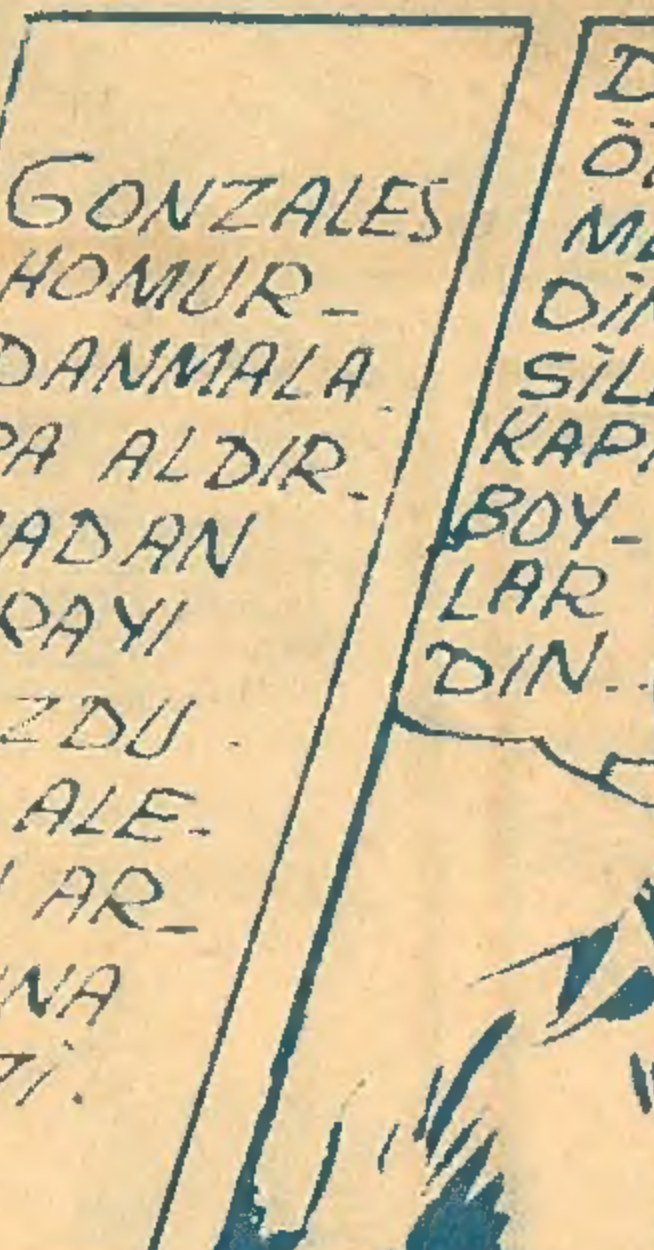
HAYDİ ÇEK ARABANI... AMA MÜTE CESSİSSİN...

GONZALES ÖTEKİ FRANSUZUN KİM OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İÇİN POSTAHANEYE GİTTİ.

HERHALDE ÜÇÜNCÜ... ÖTEKİLERİN HEPSİ YERLİ...

GONZALES HOMUR-DANMALAR ALDIR-MADAN SIRAYI BOZDU VE ALENİN ARKASINA GEÇTİ.

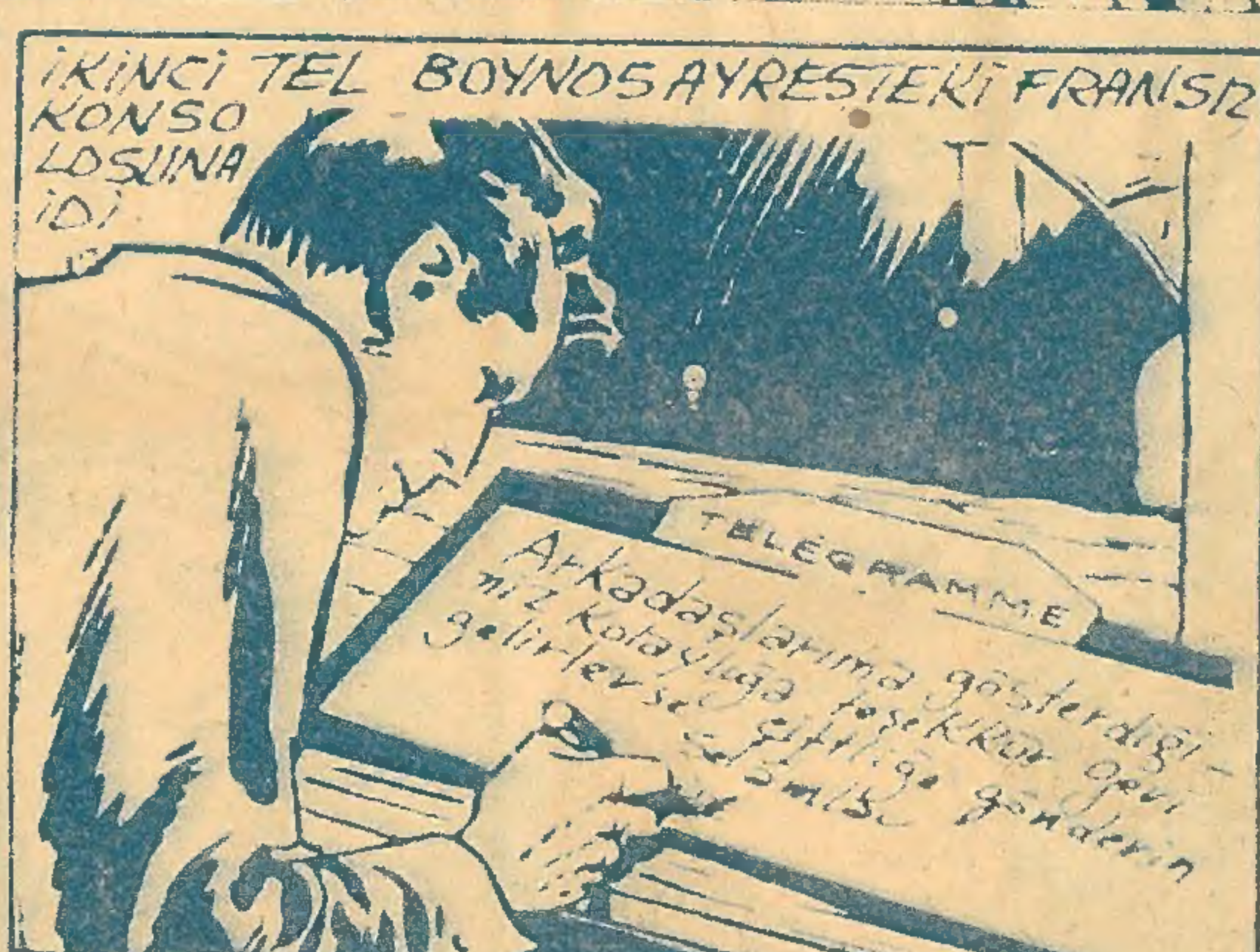
DUA ET BENİM ÖNÜME GEÇMEK İSTEMEDİN. YOKSA SİLLE TOKAT KAPTI BOYLAR DİN.

NE DİYOR... BEN BİLMİYİZ İSPANYOL
PEK BENZELİYORSUN DÜR CANIMI. HİDDET LENME... YALNIZ ÇEKECEĞİN TELGRAFLARI BİZİ ZİLİYECERİN

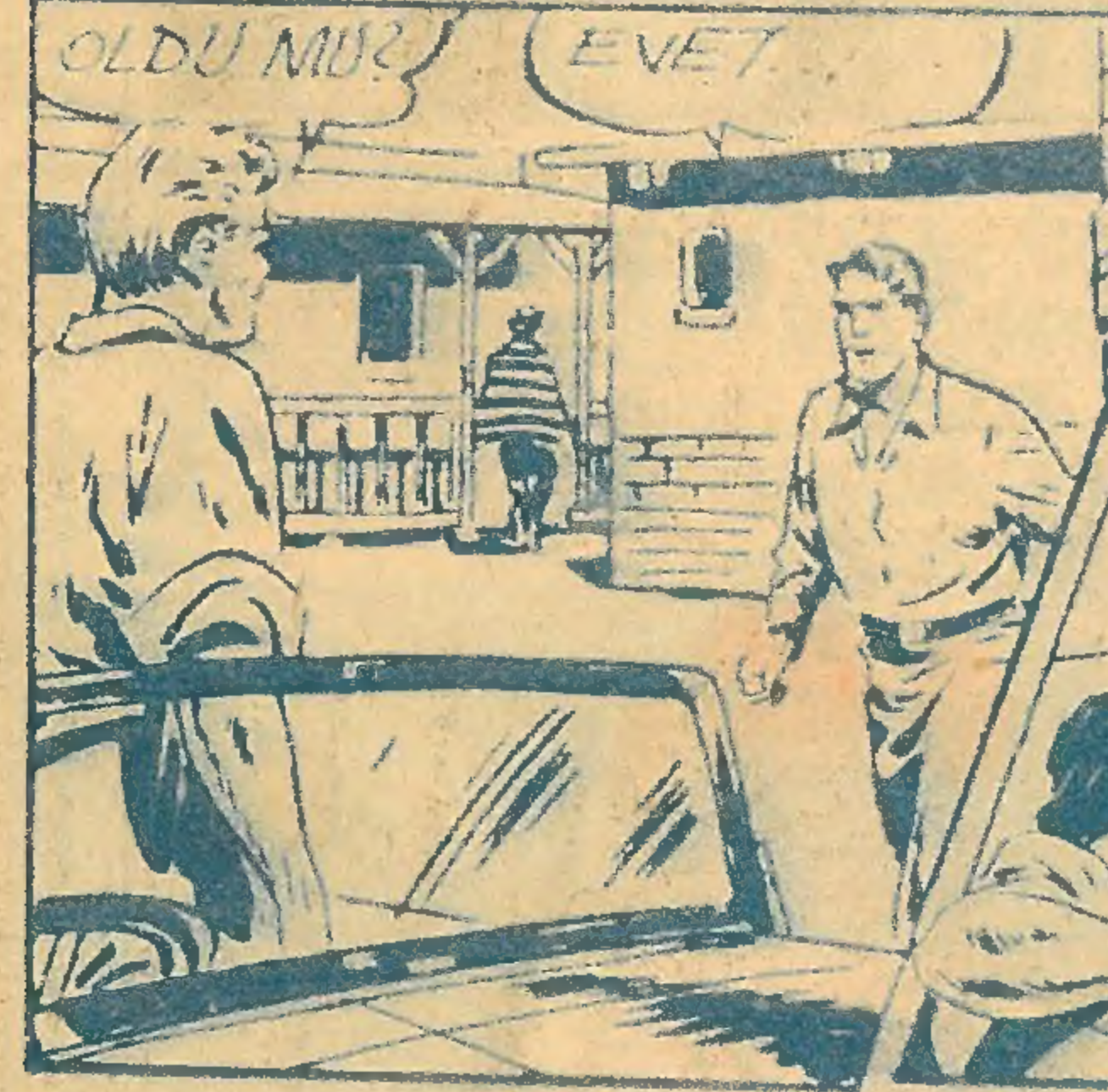
ALENİN İLK TELGRAFI ANNE SİNEYDİ.
MİŞELİNLE KURTULDUK. MÜMKÜNSE HEPİNİZ GELİN ZENGİN OLA-CAĞIZ.
ALEN

DEMİK MİŞELİN KURTULMUŞ... FAKAT NE ZENGİNLİĞİ...
İKİNCİ TEL BOYNDU AYRESTEKİ FRANSUZ KONSOLUSUNA İDİ.

ÜÇÜNCÜSÜ BİR PETROL ŞİRKETİNEYDİ.
İŞLER EHEMİMİ YET PEYDA EDİYOR.
VİDALİS ÇİF-LİĞİNDE PETROL BULDUK. TEKNİSYEN VE KONTRATINIZI GÖNDERİNİZ ALEN

OLDU MU? EVET...

HERİFİN BİRİ GELDİ BENİ SUAL YAĞMURUNA TUTTU.

KİM MİŞ...

FRANSUA GONZALESİ TARİF POSTAHANEDEN NE ETTİ GÖRDÜĞÜM İNGİLİZ.
SEN DEN BENİ İSPAN-YOLCA KOND-SUYORDU.

GECEYİ ŞU AĞAÇ LIKTA GEÇİRE-LİM. ATLARI YARIN ALIRIZ VE HEMEN DÖNERİZ.

BU SİRA DA GONZALE-SİN AKLINI GİLGİNCE ŞEYLER GELİYOR.

PETROLDE Mİ-ŞELİN DE BE-NİM OLMALI İSTİKBALİM PARLAK...

YAPILACAK İLK İŞ HERİ-FİN GÖNDERDİĞİ TELGRAFLARIN ÇEKİL MESİNE MANI OLMAK.

BAGIR MADAN KALK. NE VAR? PARA MI İSTİYORSUN KASA ORADA. AÇIKTIR.

ARKASI VAR

MANDRAKE

LORD ARADIĞI GİZLİ SİLÂHI SÜRGÜNDEYKEN NASIL KEŞFETTİĞİNİ ANLATIYOR.

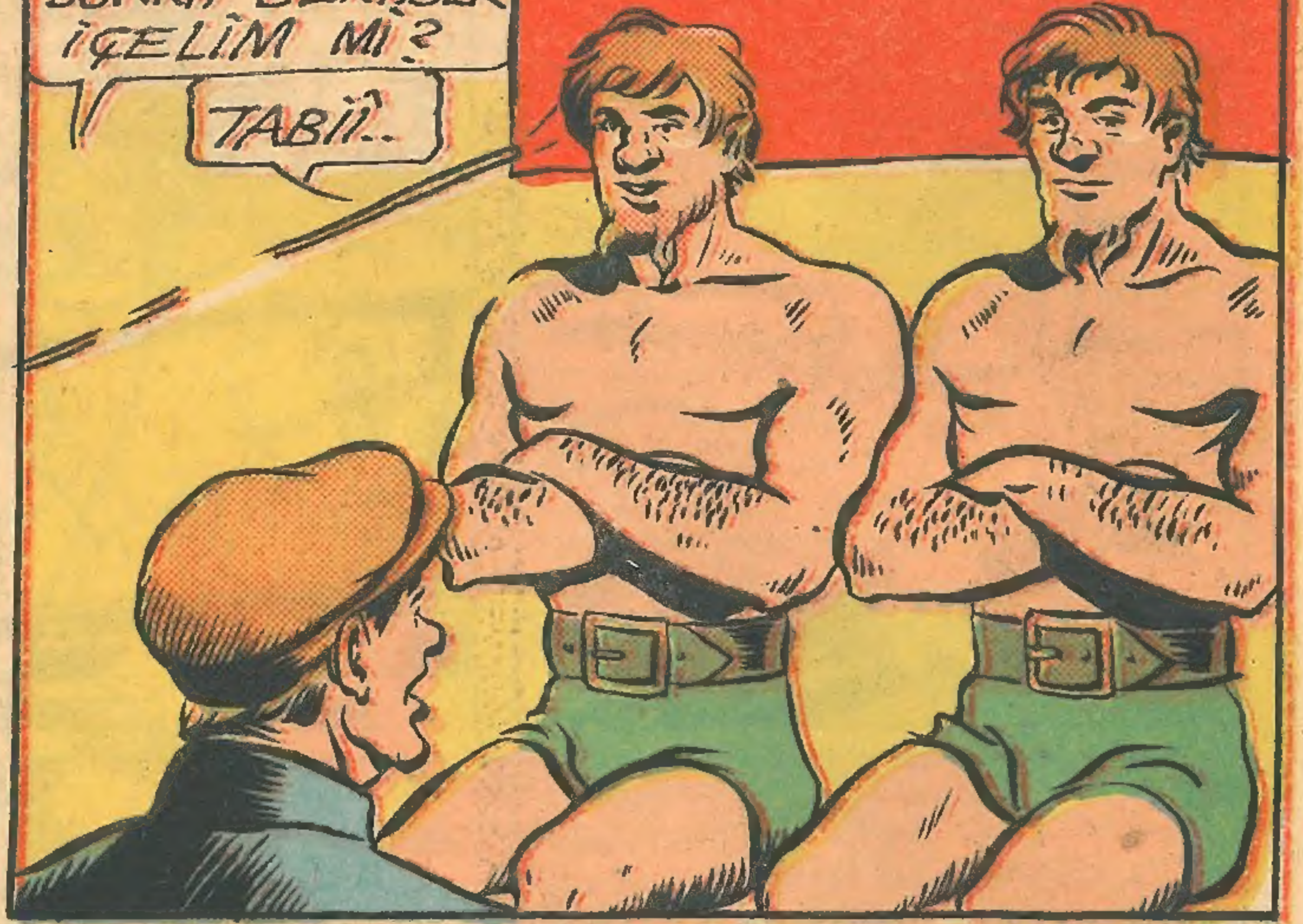
BENİ KOYMUŞLARDI. BUNU LEYTELİLERİN YANINA KÂR BIRAKMIYACAKTINI.

SİLÂHIMI HERHANGİ BİR MAYİLE KARIŞINCA HERŞEYİ UNUTTURAN BİR TOZDU. SON DE NEMEMİ BİR TİYATRODA ÇALIŞAN DEV YAPILI İKİZLER ÜZERİNDE DENEDİM.

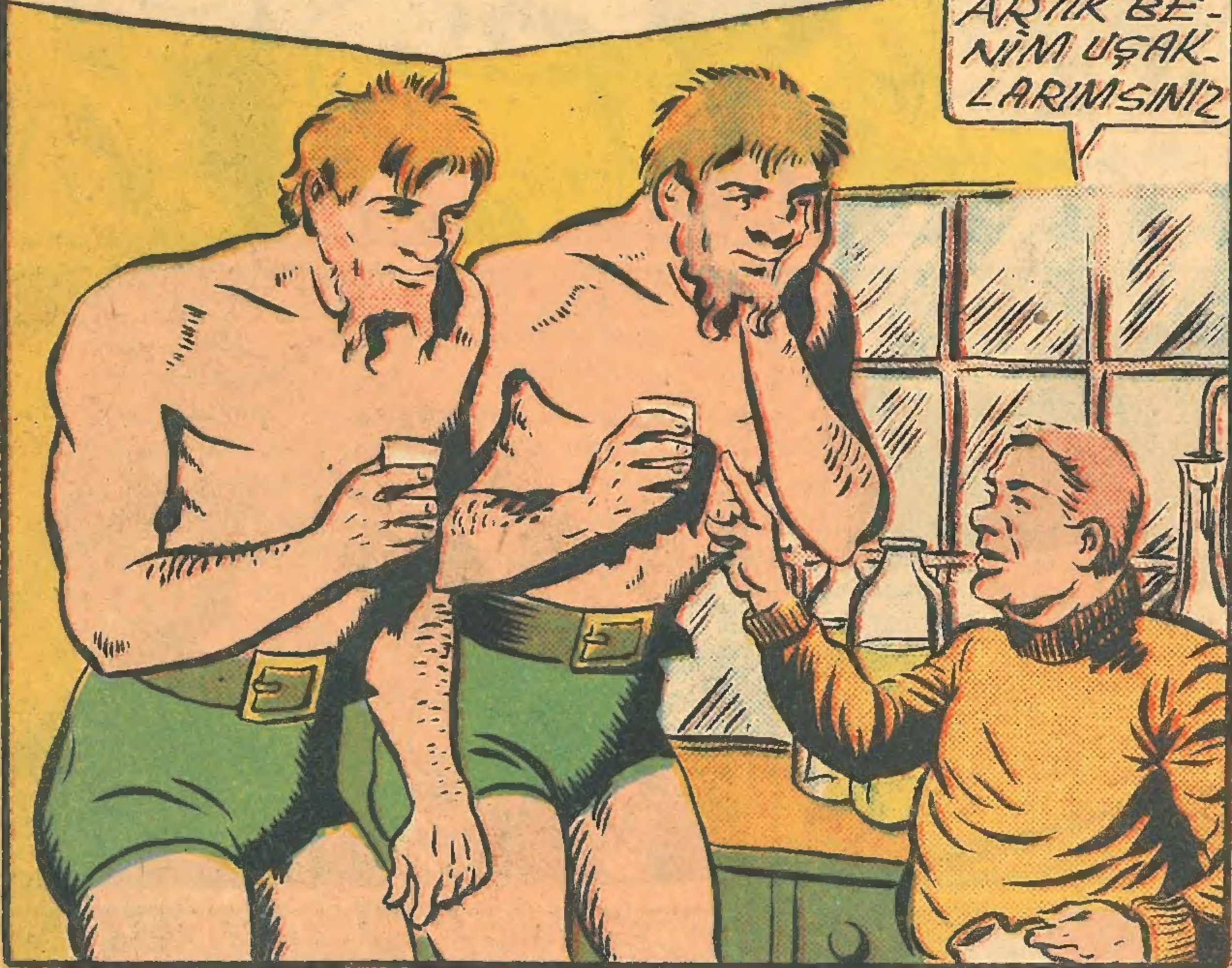
TEMSİLDEN SONRA BERABER İÇELİM Mİ?

TABİİ..

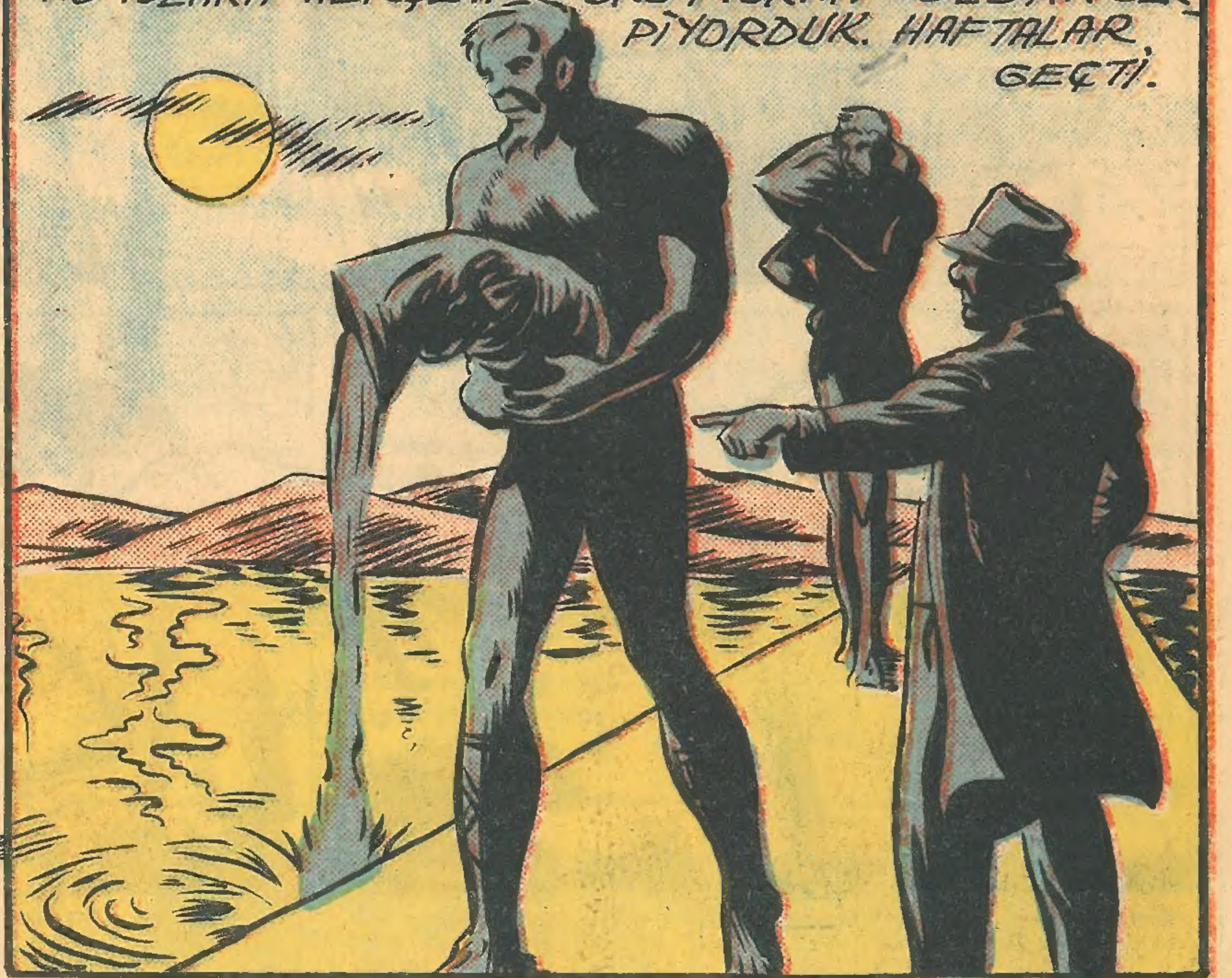

TOZ ONLARA DA TESİR ETTİ. İKİ TANE KUVVETLİ KÖLE SAHİBİ OLDUM. HAFIZA KAYBOLUNCA İRA DENİN DE ZAYIFLADIĞINI GÖRDÜM.

ARTIK BENİM UŞAKLARIMSINIZ

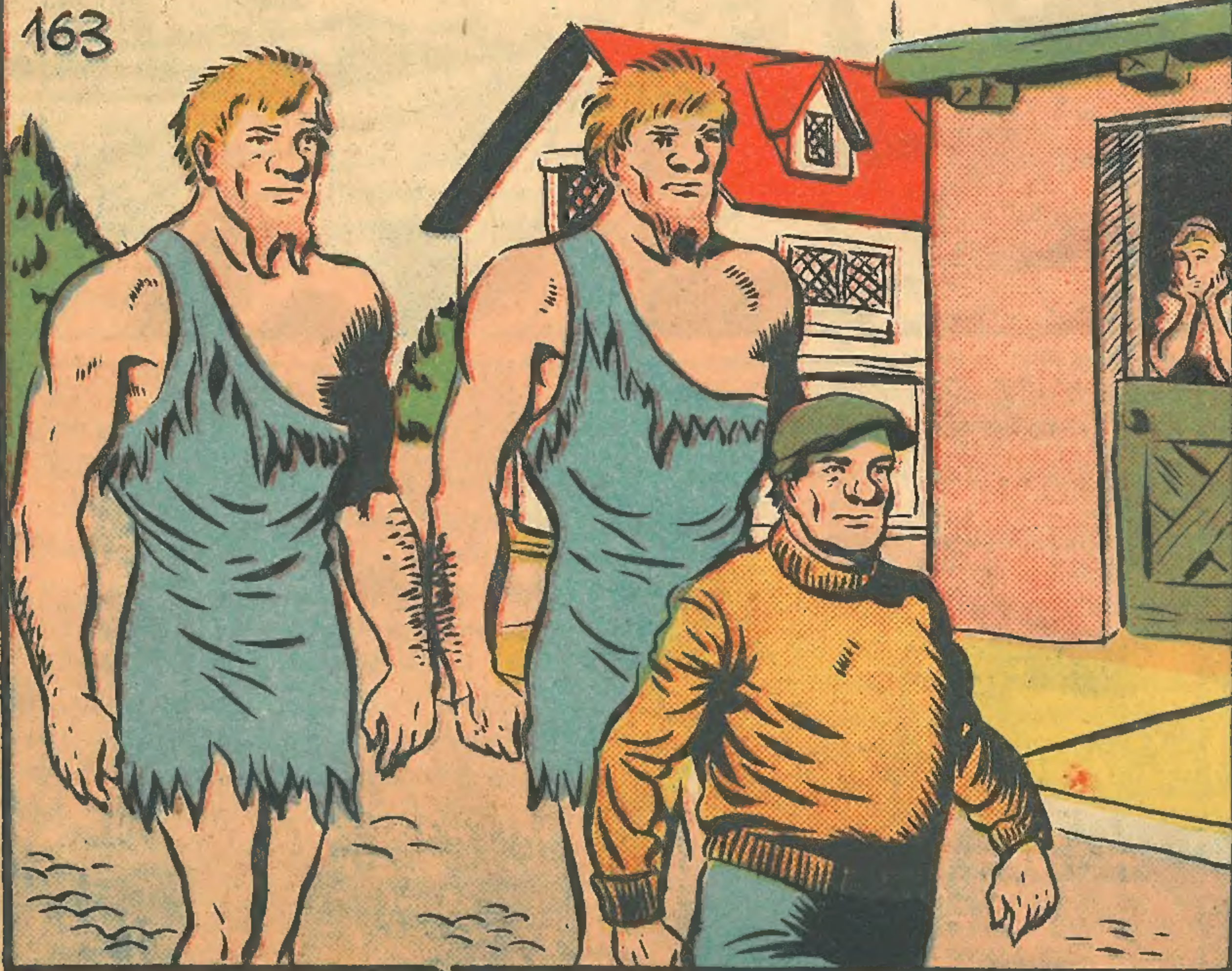

LEYTE'YE GİZLİCE DÖNDÜK VE DAĞLARDA SAKLANDIK. HER GECE SARNIÇLARA, GÖLLERE VE KUYULARA HERŞEYİ UNUTTURAN TOZDAN SERPİYORDUK. HAFTALAR GEÇTİ.

NİHAyet LEYTE BENİM OLDU. ŞEHİRE GİRDİK VE HAYATI DÜRMÜŞ, AHALİYİ KARGAŞALIK İÇİNDE BULDUK. HERKES HERŞEYİ UNUTMUŞTU.

163

HEPSİ ÇOCUK GİBYİDİLER. AMA ÇOK GEÇMEDEN ONLARA BİRŞEY ÖĞRETTİM: BANA İTAAET ETMEK. ŞEHİRDEN KOYDUKLARI İNSAN DÖNMÜŞ KRALLARI OLMUŞTU. AMA NE YAZIK Kİ ONLARIN BUNDAN HABERLERİ YOKTU.

ARKASI VAR

KARTALIN OĞLU

ELMAS SESİN HEYKELLERDEN BİRİNDEN GELDİĞİNİ FARKETTİ.

BİZ HEYKEL DEĞİLİZ. ZODOMAR BİR BAKIŞTA BİZİ TAŞA GEVİRDİ. KONUŞABİLİYOR GÖRÜYOR FAKAT KİMİL DAYAMIYORUZ.

KORİDORDAN BİR AYAK SESİ DUYUNCA ELMAS TA HEYKEL GİBİ DURMAK VE FARKEDİLMEK ÜMİDİYLE BİR TAŞ AYAGIN ÜZERİNE SIKRADI.

GELEN ZODOMARIN TA KENDİSİ İDİ. ELMAS! GÖRMEMİŞ, FARKETMEMİŞ GİBİ ŞÖYLE BİR BAKTI GEÇTİ.

SENİ TEPELİYECEĞİM..

HERİFİN BİR BAKIŞI BENİ TAŞ GİBİ DONDURDU. KİMİL DAYAMIYORDUM. HALBUKİ BENİ BEKLİYEN İNSANLAR VAR..

ELMASIN BASTIĞI TAŞ GÖÇMEĞE BAŞLADI.

ARTIK KURTULAMIYACAĞIM...

YERİN DİBİNE İNDİĞİ ZAMAN ALTINDAKİ TAŞ DÜRDÜ. ELMAS BAĞIRDI ÇAĞIRDI. OYNAMAK, HAREKET ETMEK İSTEDİ. FAKAT NAFILE.. YERİNDEN KİMİL DAYAMIYORDU.

ALLAHIM! SEN BANA YARDIM ET.. HAREKET EDEYİM DE HER TÜRLÜ TEHLİKEYE KARŞI DURMAYA HAZIRIM.

TAM BU SIRADA ELMASIN GÖZÜNE BİR TAKIM HAYALLER GÖRÜNMEĞE BAŞLADI. DEDESİ İNDRA, OTURMUŞ PLAKTAN ELMASIN ADAR ŞARKISINI DİNLİYORDU.

TAM BU SIRADA PENCERE ARALANDI. BAŞI ÖRTÜLÜ BİR ADAM İÇERİ GİRDİ.

İHTİYAR İNDRAYI BİR TEKMEYLE YERE SAVURDU. GRAMOFONDAN ELMASIN KARTAL ADAR PLAGINI ÇALDI KAĞ.. TI..

PLAĞI ÇALAN HAYDUT KAÇTIKTAN SONRA INDRA KENDİNE GELDİ. ELMAS'A BİR FENALIK GELMEMESİ İÇİN DUA ETTİ.

ELMAS GÖZÜNÜN ÖNÜNDE CANLANAN BU HAYALDEN BİRŞEYLER DÖNDÜĞÜNÜ SEZİNLEDİ. FAKAT TAŞ KESİLDİĞİ İÇİN HİÇBİRŞEY YAPAMIYORDU.

ELMAS DERİN BİR ÜMİTSİZLİĞE DÜŞTÜ. ÇOK GEÇME DEN GÖZÜNÜN ÖNÜNDE BİR KADIN BELİRDİ.

ÇALINAN BU PLAK İRİS'LE OLGAYI KANDIRMAK İÇİN KULLANILMIŞTI. HAKİKATEN KIZLAR ELMASIN SARKISINI SÖYLİYEN GENÇE İNANMIŞLAR. TESLİM OLUNERMIŞLERDİ.

16/2

BEN ZODOMAR'IN KIZKARDEŞİM. BANA DA YAPMADIĞI KALMADI. ELİM DE OLDUKÇA KÖTÜLÜK YAPMASINA ENGEL OLUYORUM. ALNINDA YARA ŞEKLİNDE

BİR YILDIZ GÖRÜYÖRÜM. SEN BU MİLLETİN KURTARICISI OLA CAKSIN

FAKAT ALNINDAKİ YALDIZIN İŞE YARAMASI İÇİN SANA BAŞKA BİR YILDIZ'IN YARDIMCI OLMASI LÂZIMDIR.

YILDIZ DEDİ. YILDIZ BEN KULENİN ÜSTÜNDE BIRAKTIM. GÖYA'ONU KURTARACAKTİM. AMA KALPAZANIM BENDE.

ELMAS KARTAL ADARIN KÜÇÜK KIZI KULENİN TEPE SİNDEN KURTARDIĞINI BİLMİYORDI.

ADAR KIZI YERE KOYDU. KAGASIYLA VURA VURA ELMASIN KAPALI BULUNDU. BU HÖCRENİN CAMINI KIRDI.

ARKASI VAR

163/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: Kemalettin Tuğcu

SAYI : 13

Evdomyon) a, (Karagümrük) sonra Aya Apostoleona (Fatih) vardım. Oradan Aya Teodosyaya doğru ilerliyerek konanın önüne geldim. Orada kimseler yoktu. Yüksek duvarları a-sarak bahçeye atladım. İç kapı, bina kapısı açıktı. İçeriye girdim. Her taraf karanlıktı. Bir mum yakarak bütün konağı doluştım.

İren yoktu.

Konağın onun tarafından terk edilmiş olduğunu anladım. Kendi odama girerek Şaklabanın verdiği altınlardan yüz tanesini alarak çıktım. Konakta kalmaklığım kaçışımın haber alınmasına karşı tehlikeli olacağını düşünüyordum. En emin yer sokaklardı.

Girdiğim gibi duvana tırmanarak sokağa atladım. Gece savaşı tavsamıştı. Gün ışımak üzereydi. Bartolomenin dükkânına doğru yürüdüm. Mahzenden farksız olan bu geniş taş binanın kapısını yumrukladım. Önünde durduğum kapı Bartolomenin gizli işler çevirdiği zaman kullandığı kapıydı.

Homurdanarak, küfürler ederek kapıyı açtı. Bana yol verdi. Bilirdi ki bu kapıdan girenin mutlaka kendisinden bir isteği vardır ve bu isteği para ile yaptırır.

Uykudan şişmiş gözlerini devire devire yüzüme baktı. Sanki tanı-mıyordu. Kendisini yola getirmenin ve keyfini tamam etmenin çaresini biliyordum. Bir avuç altını önüne attım. O parayı yerden toplamağı severdi. İğildi. Her altını muayene ederek saydı ve on iki olduğunu söyledi.

— Evet Bartolome, dedim. Daha vereceğim.

— Ne istiyorsun?

— Önce beni sakla. Sonra bana kuvvetli bir yemek ver. Kebap isterim.

— Küçük odaya gir, bekle.

Orada emniyette idim. Bartolome hem Türk hem de Bizans casusu idi. İki taraf için çalışan bu adam birisinin sırrını diğerine ve onunkini ötekine vermekte asla tereddüt etmezdi. Mehmet Bey bunu pek güzel bildiği için bana:

— Başın sıkıldıkça kendisine derdini açabilirsin. Fakat ihtiyatlı ol, diğerleri kendisini daha fazla memnun edebileceği zaman seni ele verir, demişti.

Bartolome bana, küçük odaya kızarmış et, bir şişe şarap, taze ekmek getirdi. Dükkânına eskisi kadar uğrayan yoktu. Sadece şarap satıyordu. Şehirdeki bütün yiyecekler imparatorun emriyle bir elde toplanmıştı. Fakat onda yine yiyeceğin en iyisi bulunuyordu. Yeter ki ortaya para çık-sın.

Yemeğim bitince Bartolome tahta tepsinin üstüne kapları koyup gitti. Sonra tekrar yanıma geldi ve karşıma oturdu:

— Rum musun? dedi.

— Bana bak, dedim. Şu sırada başkaları, bilhassa İmparatorun adamları sana benim için bir tene-ke bile vermez. Halbuki bana yardım edersen sana şimdi verdiğim altınları yüze çıkartacağım. İşte

altınlar. Başka bir tek altınım da olmadığı için yemek parasını ödemişiyem.

Altınların kalanını tahta masanın üstüne koydum. Elleri titredi. Birer birer yoklayıp istif etti. Onar onar kule yaptı. Sonra hepsini birden toplayıp götürdü. Tekrar karşıma oturduğu zaman pek ciddi idi:

— Sen bir casussun.

— Hayır, casusluk edecek iş yok. Şehir tatnamiyle kuşatılmıştır. İçeriden yardıma ne lüzum var?

— Sen Türksün?

— Bildiğin gibi.

— Sen Hüseyinle buraya girip konuşan delikanlısın.

— Ta kendisi. Zaten az paramı çekmedin.

— İnkâr etmiyorum. Sen de istiyerek verdin. Şimdi istediğini

bulmak kaldı. İtalyancayı iyi biliyorsun. Kimse senin nereden geldiğini bilmez. Eğer Venediğe gitmişsen, gemicilikten de anlarsın işin iş demektir.

— Eğer sen beni ele vermezsen yüz altın daha alacaksın.

— Orası kolay, Karlos. Bekle beni.

Gitti. Yarım saat sonra bana gemici elbiseleri getirdi. Hele belime enli bir kılıç ve içime zırh gömlek vermesi beni pek memnun etti.

Bekleyiş ancak birkaç saat sürdü. Karnım yeniden acıkmıştı. Son bir defa şarap içmeğe gelen beş gönüllü ile ahabap oldum. Galatayı iyi bildiğim için sözlerimi hiç yadırgamıyorlardı. Hele onlarla konuşurken kilise davalarında aynı fikirde bulunmaklığım bunları pek memnun etti. Savaş ka-

Bartolome istediklerini hemen getirmişti.

söyle.

— Şehrin âkıbeti belli oluncaya kadar bana sığınacak bir yer bul.

— Kaçacak bir Venedik gemisi var. Seni uçurayım.

— İstemem. Şehirde kalmak isterim.

Bartolome kafasını kaşdı. Epeyce düşündü ve:

— İş biraz zor ama gayri mümkün değil, dedi. İsterken seni asker yaparım.

— Nasıl?

— Gemilerden şehrin müdafaa-sına gönüllü gelenler var. Sen Galatada oturan bir Venedikli ol. Seni bir tüccar gemisinin tayfası gibi gönüllülerin arasına katayım. Önce şehir sokaklarındaki inzibat işlerine verirler. Usta olunca surlara gidersin.

— Kabul.

— Ve eğer Mehmet Bey şehri alırsa bu hizmetimi unutmazsın.

— Orasını merak etme.

— Eee dostum Venedikli Karlos, şimdi sana bir gemici elbisesi

zanılınca surlardan çıkış yapıp Mehmet Beyin karargâhını nasıl yağma edeceğimizi konuştuk.

İçlerinden birisi Kardinal İzi-dorun verdiği listeyi taşıyordu. İsimlerin sonuna benimkini de Don Karlos Bandonelli, diye yazdı. Yirmi iki yaşında tığ gibi bir gemici.

Hep birlikte yola çıktık. Gönüllülere büyük itibar gösteriliyordu. Bizi bir zabıt Hipodromda (Sultanahmet meydanı) topladı. Yirmi kişi olmuştu. Beşer kişi ayırarak başımıza usta bir Bizanslı asker verdi. Gece devriyesine ayrılmıştık.

Pavlo adında bir delikanlı ile ahabap olmuşum. İki gece beş kişi sokakları doluştuk. Fakat bu gemiciler pek geçimsiz insanlardı. Cenovahlara rastladıkça kavga çıkartıyor, Rumları da hiç sevmiyorlardı.

Üçüncü gün Yuvani adındaki Zabıt bana beni saray muhafızlığına vereceğini, oradaki usta as-

kerlerin surlara sevkedilmekte olduğunu söyledi. Talih beni yine Anemas yakınlarına atmıştı. Kabul ettim.

Sarayın geniş avlusunda küçük binalar vardı. Kojkoca binanın etrafında, duvarların arasında sabahdan akşama kadar gezmek lâzım geliyordu. İçeriye bir tek insan sokmamak emrini almıştım.

Üçüncü gün içeriye girmek isteyen bir papasa, yol vermedim. Kendisini kapının önünde beklettim. Hiddetle çıkıp gitti. Biraz sonra yanında bir zabitle geldi. Bu zabiti de içeriye sokmadım. Fakat muhafız subaya bildirdim. Muhafız subay beni payladı ve bir yere kapattı. Buna çok canım sıkıldı. Fakat arası bir saat geçmeden beni aldılar. Sarayın içinde mükellef bir daireye götürdüler. Saray muhafızlığına tayin edilince zırhlı elbise, mızrak, vermişlerdi. Yüzümü de tıraş etmiştim. Pek yakışıklı bir askerdim.

Karşısına çıkarttıkları adam Venedik Balyosu Jirolamominetto idi. Kendisini hemen tanıdım. Bana sert sert bakarak, o ünli din adamını niçin içeriye sokmadığını sordu. Aramızda şu konuşma oldu:

— Ben kimseyi tanımam, vazifemi bilirim.

— Ya ben gelmiş olsaydım.

— Seni de sokmazdım. Benim vazifem içeriye kimseyi sokmaktır.

Jirolamominetto başını iğdi ve sonra beyaz sakallı ihtiyar papasa:

— İşte bizim böyle askerlere ihtiyacımız var, dedi.

Önce beni pek korkutan durum sonradan işime pek yaramıştı.

ELENİ KOMNENOS

Saray içinde ve avlusunda pek çok muhafız vardı. Bunlar nöbetle vazife alarak kapıları ve duvar diplerini bekliyorlardı. Ayrıca sarayın hususi dairelerinin muhafızları da vardı. Ertesi gün beni sarayın harem kısmındaki kapılardan birisinin önüne dikteler. Yiyeceklerimi bu husımdan hadım ağaları veriyorlardı. Onlardan başka kimseyi göremiyordum. Yeni vazifem hiç te ağır değildi. Çünkü bulunduğum kapıdan giren çıkan olmadığı gibi, karşısında da pek yüksek bir duvar bulunuyordu.

Kapının içinde ve kapıcılar için yapılmış bir odada yatıyordum. Daha ikinci geceydi. Köse, pek iri yarı, şişman bir hadımağası odama gelerek bana yavaşça:

— Sizi sayanı hürmet bir prenses istiyor, dedi.

Zırhlı elbisemi giymeğe davran-dım. Fakat o bana zengin Bizanslıların giydiği ince bir mantoyu uzattı, omuzlarıma attı ve:

— Beni takip ediniz dedi.

Emirleri içeriden aldığım için bunda bir tehlike ummuyordum. Fakat pek merak ediyordu. Her taraf, belki de bilhassa karanlıktı. Halılarla örtülü zeminde pek ihtiyatlı olarak hareket ediliyordu.

(Arkası vra)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikaye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE AYINEVİ

Ankara cad. No: 16 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Satış: FAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini ilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BAŞIMEVİ

AZİZİM MADRAS BİRÇOK
LARI BENİM YENİ AMİRALİ-
MİN ESKİ BİR KORSAN OL-
MASINA ŞAŞIRACAKLAR.
AMA BEN ONUN CANTILMEN
CE İŞ YAPACASI-
NA EMİNİM!

100

BU SÖZ-
LERİNİZ
BENİ
MINNET
TAR-
BIRAK-
TI..

HAYATIMIN SON DENİMİNE KA-
DAR BENDE SADIK BİR
BENDE BULACAĞINIZA
YEMİN EDERİM MA-
JESTE..

YEMEKTE SONRA HERKES GÜVERTEYE
EN BÜYÜK GÖRDÜNÜZ MÜ MADRAS SEİKTİ
GURURUM GÜLMEKTE HAKLIYMIŞIM DEĞİL
SİZİ HİZ. Nİ? HER ŞEY ÜMIT ETTİĞİMİZ
MET ETMEKTİR MAJESTE DEN DAHA İYİ BİR SONA
BAĞLANDI.
BUNA MEMNUN
OLDUM.

ADAL KRALİÇESİ

SİZİNLE, ÇIL. BU
DIRMADAN ÖNCE KONUŞ-
MAK İSTE-
YEN BİRİ
VAR REİS..

BU
JOF-
RE-
DİR.

NE ÂLEMDESİN BAKA.
LİM BENİM GENÇ
MUAVİNİM?

İŞTE SENİ YARALAMIŞ
OLDUĞUM KILINÇ.
BUNU AL VE
BENİ DELİK
DEŞİK ET..

• KARARSIZ VE SİLÂHSİZ İN-
SANLARA KILINÇ ÇEKMEK ÂDE-
TİM DEĞİLDİR. SENİN O FENA
RUHLU KADININ TESİRİ ALTINDA
KALDIĞINI BİLİYORUM. İNŞALLAH
ARTIK ONU
UNUTMUŞSUN

DUR

HAYIR REİS ONU
KAT'İYEN UNUTMA.
DİM. ONU HER ZAMAN
KİNDEN DAHA FAZLA
SEVİYORUM. HAYAT
TA BULSAM DA EV-
LENSEM

VER O KILIN-
CI DA SENİ
ŞİMDİ ŞURA
DA GEBER-
TEYİM.

SEN ONUN KİM OLDUĞUNU
BİLMİYORSUN? KRALİÇANIN
KARDEŞİ... KRAL DA
BUNU BİLİYOR VE
ONA İNANDI..

ÖYLEYSE NE-
DEN KARISINA
HABER VER-
MEDİ

GÜNKÜ BİZ ADADAN
AYRILIRKEN ONU ÖLÜM
DÖŞEĞİN-
DE BIRAK-
TIK. KARISI-
NA YENİ BİR
ACI HABER
VERMEK İS-
TEMİ-
YOR..

BÜTÜN BUNLAR BENİ
HAYRETLER İÇİNDE
BIRAKTI.. AMA MESE-
LEYİ ANLAMAYA BAŞLIYO-
RUM

ARKASI VAR

Sinekten YAG

Yazan: F. Demiray

Kız olsun, erkek olsun, evlâdın var mı? Başında derdin de var demektir. Nabi Beyi büyük bir tasa almıştı. Oğlunun mektep masrafı biter bitmez evlenme masrafı çıkmıştı. Liseyi bitirmiş ve bir oh demeden, annesine:

— Ben evleneceğim, bana Selmayı alınız, demişti.

Selma da kim? Orta mektepten arkadaşı. Evleri filân yerde. Görüşmeyi iki yıl olmuş ama, onlar daha önceden alıp vermişler. Oğlan fazlaca tutkun.

Nazmiye hanım işi kocasına açtı. Adamcağız da tahkikata kalktı. Adresi aldılar, peder Aksaray yolunu tuttu. Mahalleye girdi ve köşebaşındaki bakkalı تنها görünce içeriye daldı:

— Pazarola arkadaş.

— Buyurun beyim.

— Affedersin sana bir şey soracağım. Burada Arif beyler varmış. Maliye memuru Arif bey. Nasıl insanlardır onlar?

— Beyim ne diye soruyorsun? Hayırlı bir iş için mi yoksa?

— Eh, öyle bir niyet var.

— Bak beyim, iki elim yanıma gelecek. Bu işte vebal vardır. Ben

onları iyi tanırım. Bana borçları yok. Kimse de kendilerinden şikâyetçi değil. Ama daha ilerisini ararsan...

Bakkal kesti. Dükkâna zayıf yüzlü, kılığı kıyafeti düşük bir adam girmişti. Nabi bey yol verdi. Sonra konuşacaktı. Fakat kılıksız adam içeriye kulak vermiş ve duymuştu. Bakkal ona:

— Bana bak yağcı, dedi. Sana göre burada iş yok. Bas bakayım.

— Eyvallah ağabeyim. Hani bir sigara istiyecektim de.

— Al sigarayı da çık dışarı.

Yağcı denilen adam çıktı. Nabi bey de konuşacağını konuşup bir kere de evin önünden geçerek uzaklaşırken öteki arkasından yetişti:

— Beyefendi, beyefendi...

Nabi Bey durdu. Tenha bir yere gelmişlerdi. Yağcı terbiyeli bir tavır takınarak:

— Beyefendi, dedi. Dükkânda kulağıma çalındı. Galiba siz bir tahkikat yapıyorsunuz.

— Ne üstünüze vazife sizin?

— Hani demek istiyorum ki, elbet bir bildiğim var. O kız size gelmez.

Nabi beyin canı sıkıldı:

— Neden gelmez. Pekâlâ insanlar.

— Orası öyle ama beyefendiciğim küçük hanımın bir dalgası var.

— Ne dalgası?

— Bu semtte oturan bir delikanlı var. Fakir olduğu için kızı vermiyorlar ama pek tutgun zavallı. Benim arkadaşımıdır. İyi görüşürüz. Çok nasihat ettim, kızın kısmetine mâni olma, dedim. Anlattıramadım. Kim almağa kalksa vuracaktım.

Nabının tüyleri diken diken oldu. Biricik evlât bu. Korkudan dili tutuldu. Eve kendisini dar attı. Ağzını bıçaklar açmıyordu. Ertesi gün, öğleye doğru daireye birisi gelmiş. Koridora çıktı. Tanımadığı bir delikanlı.

— Selâmünaleyküm.

— Aleykümselâm oğlum. Bir isteğiniz mi var?

— Bana bak beybaba. Bana Aksaraylı Halit derler.

— Oyle mi evlâdım. Müşerref oldum.

— Şeref bendenize ait beybaba. Yol yakinken aklını başına topla demek isterim sanki. Herkesin namusu var. Bugüne bugün erkek diye geçiniyoruz. Sen nasıl olur da benim sevdiğim karı için tahkikat yaparmışsın. Sen baksana bana. Ben adamın ciyyerini ahırım. İşte benden bu kadar.

Aksaraylı Halit homurdanarak basıp gitti. Nabi Bey sapsarı kesilmişti. Akşam eve hurda bir halde düştü. Karısına olup bitenleri anlattı. Karısı da oğluna anlatırken dar sokaktan bir feryat yükseldi:

— Heyyyyyyit bize derler Aksaraylı Halit.

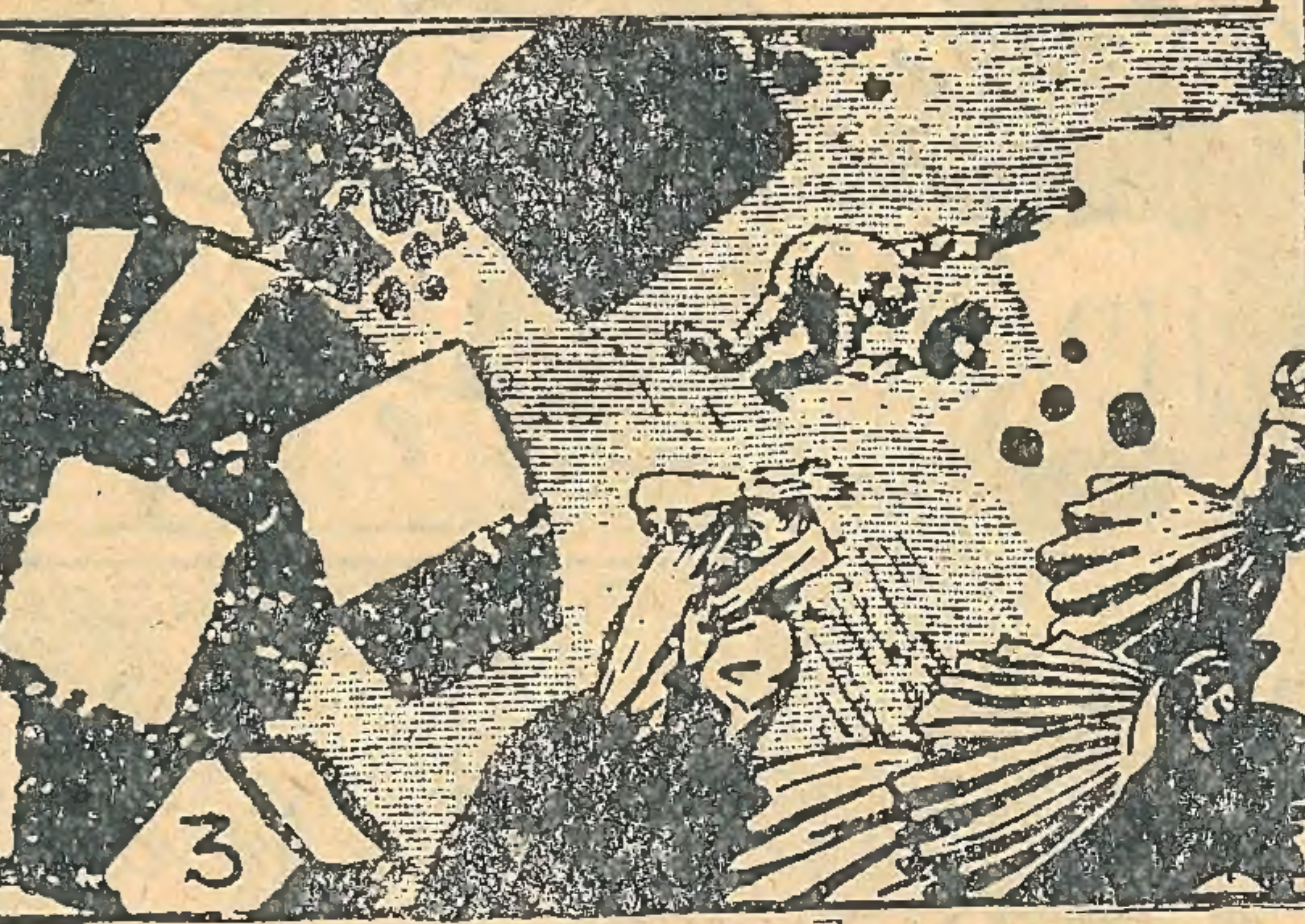
Sarhoş kapıya bir iki de yumruk savurarak gitti. Artık rahat huzur kalmamıştı. Kenana gelince bu

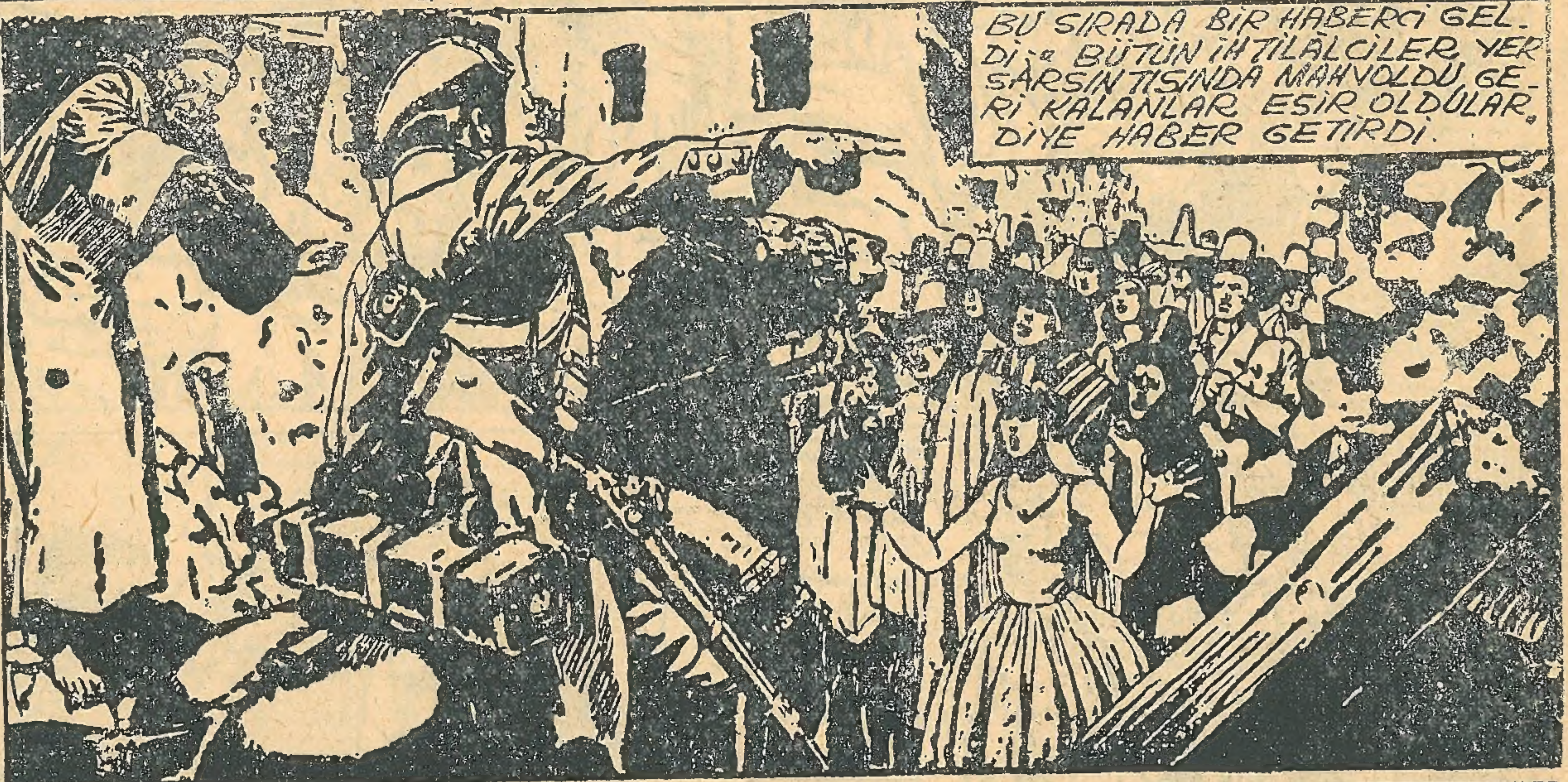
adamla kozunu pay etmeğe davranıyordu. Ertesi gün Nabi Bey erkenden kızın oturduğu mahalleye giderek kahveden Yağcıyı sordu. Kahvede bulunan bir iki delikanlı kendisine gülererek bakıyorlardı. İçlerinden birisi gidip Yağcıyı buldu. (Arkası 14. sayfada)

TAM BU SIRADA KORKUNÇ BİR VERSARSINTISI ORTALIKI BİRBİRİNE KATTI. KOCA BINALAR YIKILDI. HALK BİRBİRİNE GİRDİ.

Hürriyet Kahramanı

TAM BU SIRADA ENKAZIN ÜSTÜNDE BAYKUŞ GİBİ BİR PAPAZ BELİRDİ. SEVGİLİ KRALİMİZA BAŞ KALDIRDINIZ, ALLAH SİZİ CEZALANDIRDI.. DEDİ.

BU SIRADA BİR HABER GEL. Dİ. BÜTÜN İHTİLALCİLER YER SARSINTISINDA MAHVOLDU. GERİ KALANLAR ESİR OLDULAR. DİYE HABER GETİRDİ.

163
PAPAZ: GÖRDÜNÜZ MÜ? DİYE BAĞIRDI. ALLAH İŞTE BÖYLE YAPAR. HEMEN TESLİM OLUNUZ. YOKSA HEPİNİZ MAHVOLURSUNUZ.

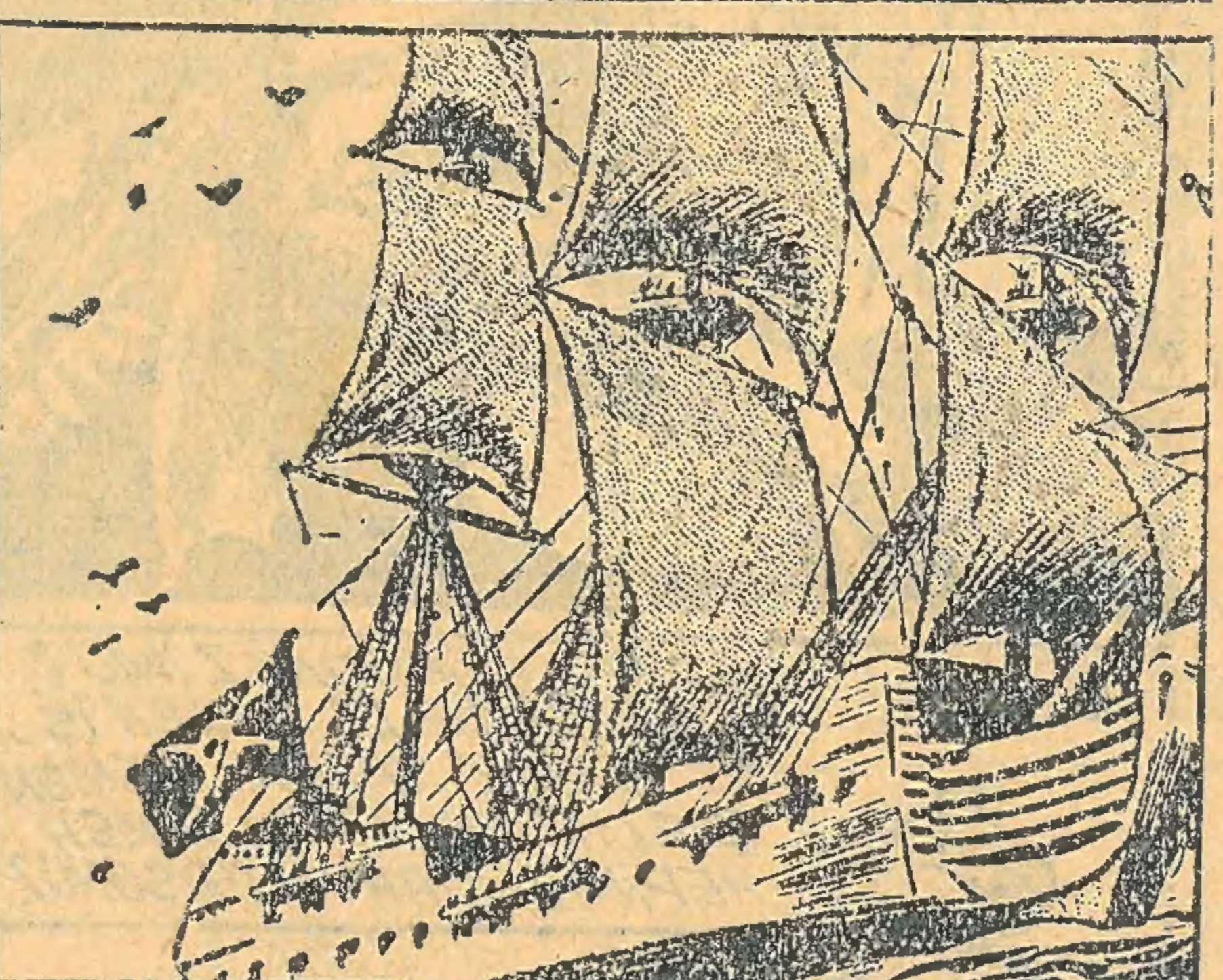
TAM SİRASINDI. BOLİVAR ATILDI. PAPAZIN YALAN SÖylediğini, YARDIMI EDİP ARKADAŞLARINI KURTAR. MALARINI SÖyledi.

ARKASI VAR

KORSANLAR KRALI

No:14

SİNEKTEN YAĞ
(13. sayfadan devam)
Külhanbeyi Nabi Beyi görür görmez:

— Geçmiş olsun beyefendi, demişti. Rengin sapsarı. İşi anlıyorum. Ben sana peşin söylemişim. Söylemesem yüreğim yanmaz. O kız sana gelmez dedim. Herif belâlı mı belâlı. Bir kere kancayı taktı mı elinden kurtuluş yoktur.

Bir köşeye çekmiş dolduruyordu:

— Yetişmiş evlâdına acı. Kız mı yok dünyada.

— Sorma oğlum. Başımıza bir iş geldi ki. Benim çocuğun mektep arkadaşısıdır kız. Çoktandır anlaşmışlar. Şimdi işi oğlan bana açtı. Gel gelelim bu...

— Anlıyorum beybaba. Ama dünyada her şeyin çaresi vardır. Halit fakir delikanlıdır. Hani kendisini bulup eline şöyle bir yüz liracık toka edersen gönlünü alırsın sanırım. Ama yine bilmem. İki yüz de versen yeridir. Can bu. Sen yaşını, başını alması bir adamın ama ciğer paren daha toydur. İster misin herif iki bıçakta uzatırsın yere.

— Aman sus oğlum.

— Eeee, olur olur. Yapmadığı iş mi sanki. Hem sen pek korkuyorsun beybaba. İstersen sana yardım edeyim. Mahalle arkadaşınız Halitle. İtiğimiz su ayrı gitmez. Ben bilirim damarını. Fakat para vermede kalkma bana. Darlırım...

— Allah senden razı olsun oğlum.

— Sen beni bekle burada.

Yağcı nereden bulduya buldu. Beş dakika geçmeden Halitle geldi. Nabi bey yüz elli kâğıdı verdi. Halit de:

— Bize yar olmadı. Tanrı senin oğlunla yıldızlarını barıştırsın beybaba, dedi. Benden yana korkun olmasın gayrı. Varın tepe tepe kullanın.

Nabi o hızla bakkala gitti. Başına gelenleri anlattı. Bakkal birden kahkahayı basarak:

— Hay Allah belâsını versin şu yağcı keratasının, dedi. A beyim ortada fol yok yumurta yok. Had-dine mi kalmış o kıza böyle herifler balta olsun.

Nabi Bey şaşırıyordu:

— Peki ama bu herif nereden çıktı?

— A beyim adı üstünde yağcı.

— Ne yağcısı?

— Ona yağcı derler. Sinekten yağ çıkartan soydandır da. Gördün mü işte? Şuradan kulağına iki kelime çalındı. Senden yüz elli kâğıdı sızdırdı.

KESİK BAŞIN ESRARI

(4. sayfadan devam)

ki B. 14 ekspresi saatte yüz kilometre süratle giden bir trendi. Bu sürat Avinyondan sonra başlıyordu. Kaatilin ise bu istasyondan sonra atlamasına imkân yoktu. Çünkü param parça olmak ihtimali yüzde, doksan dokuzdu. İşte bu düşüncelerle Doriok'un beyni alt üst oluyordu. Müddeiumumiye dönerek:

— Bana itimat ediniz Mösyö Ransi, dedi. Kaatil cinayeti B. 14 ün Marsilyadan hareketini müteakip yaptığı anlaşılıyor. Bir kere plânını tahakkuk ettirdikten sonra durmasına da lüzum görmemiştir. Demek ki kaatil cinayetini Avinyon'a gelirken ika etmiş ve ortadan yok olmuştur. Ve şunu da ilâve edebilirim ki onu ensemek pek güç olacaktır sanırım.

Müddeiumumi israrla:

— Hayır, hayır. Kelle... O kelle Valansda kaybolmuştur...

— Mösyö Ransi bu noktada ısrar etmenizde mâna yok. Kaatil işini bitirdikten sonra dediğim mahalde inebilir. Belki Valansda (Arkası var)

ALNIMIN

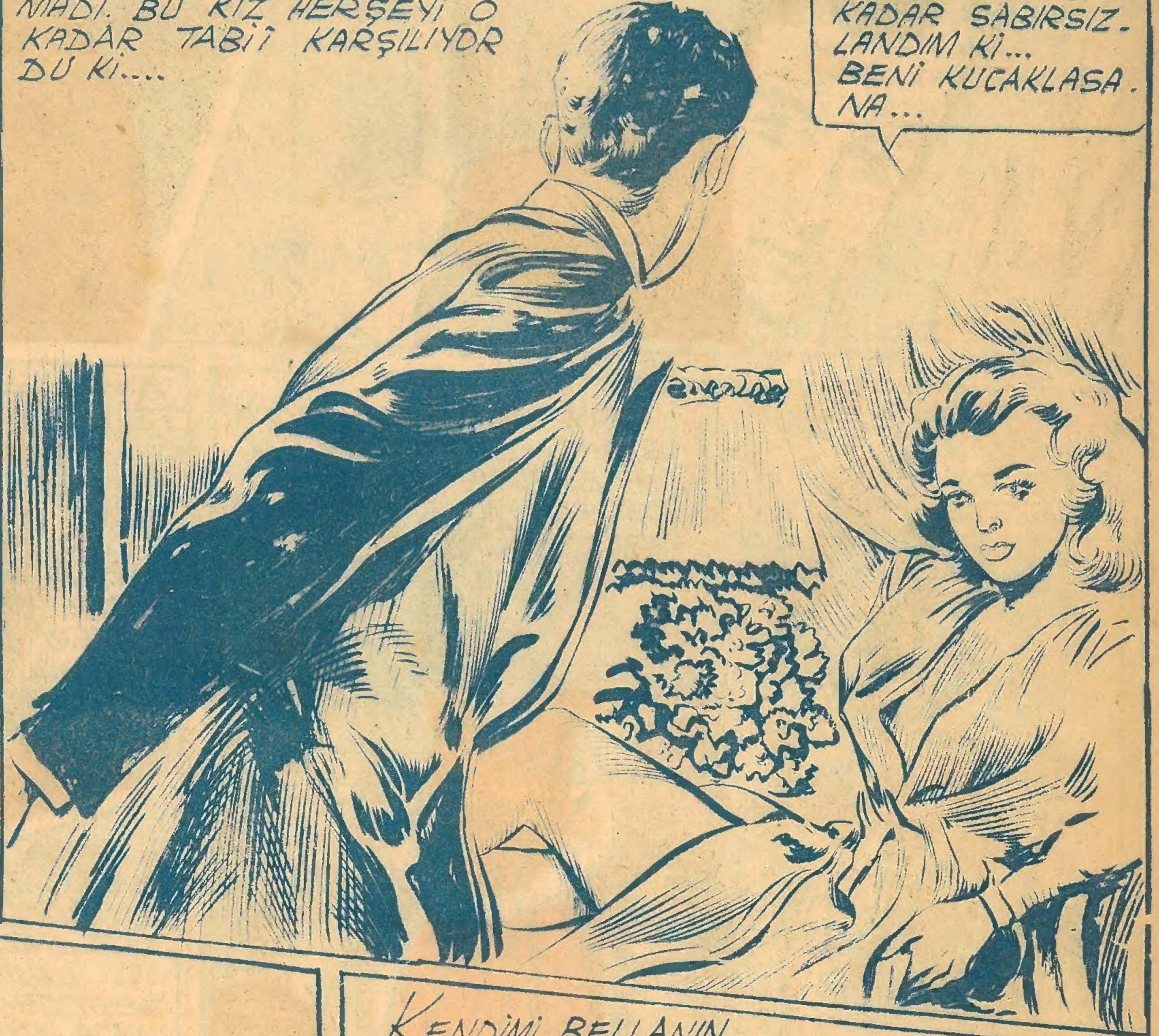

YAZISI

ARTIK KLERİ AKLIMA BİLE GETİRMEK İSTEMİYORUM. ARTIK HERŞEYİ-
Mİ, BÜTÜN MEVCUDİYETİMİ BELLAYA
HASREDECEĞİM. MERDİVENLERİ
DÖRDER ÇIKMAM KAFİ GELMİYOR.

KAPİYİ ARDINA KADAR İTTİM.
BELLAYI UMDUĞUM YERDE VE
UMDUĞUM POZDA BULDUM.
BENİ GÖRÜNCE HİÇ ŞAŞIR-
MADI. BU KIZ HERŞEYİ O
KADAR TABİİ KARŞILIYOR
DU Kİ....

SENİ BEKLİYOR-
DUM MARK.. O
KADAR SABIRSIZ-
LANDIM Kİ...
BENİ KUCAKLASA-
NA...

FİRTINADAN LİMANA
SİĞİNMIŞ GEMİ GİBİ BİRDENBİRE
SÜKUNET BULDUM. NE KONUŞU-
YOR, NE GÜLÜYOR, NE DÜŞÜNÜ-
YORDUM. ZATEN SÖYLİYECEK
NEYİM VARDI Kİ....

MARK NE KADAR
HEYECANLISIN? BE-
TİN BENZİN SOLMUŞ.
NE OLDU? BENİ
SARSANA..

KENDİMİ BELLANIN
KOLLARINI BIRAKTIM. İYİYDİM.
AH! YALNIZ KONUŞMASAYDI
NE İYİ OLACAKTI.

MARK SEVGİLİM.. BANA
NEYE YÜZ VERMİYOR-
SUN?

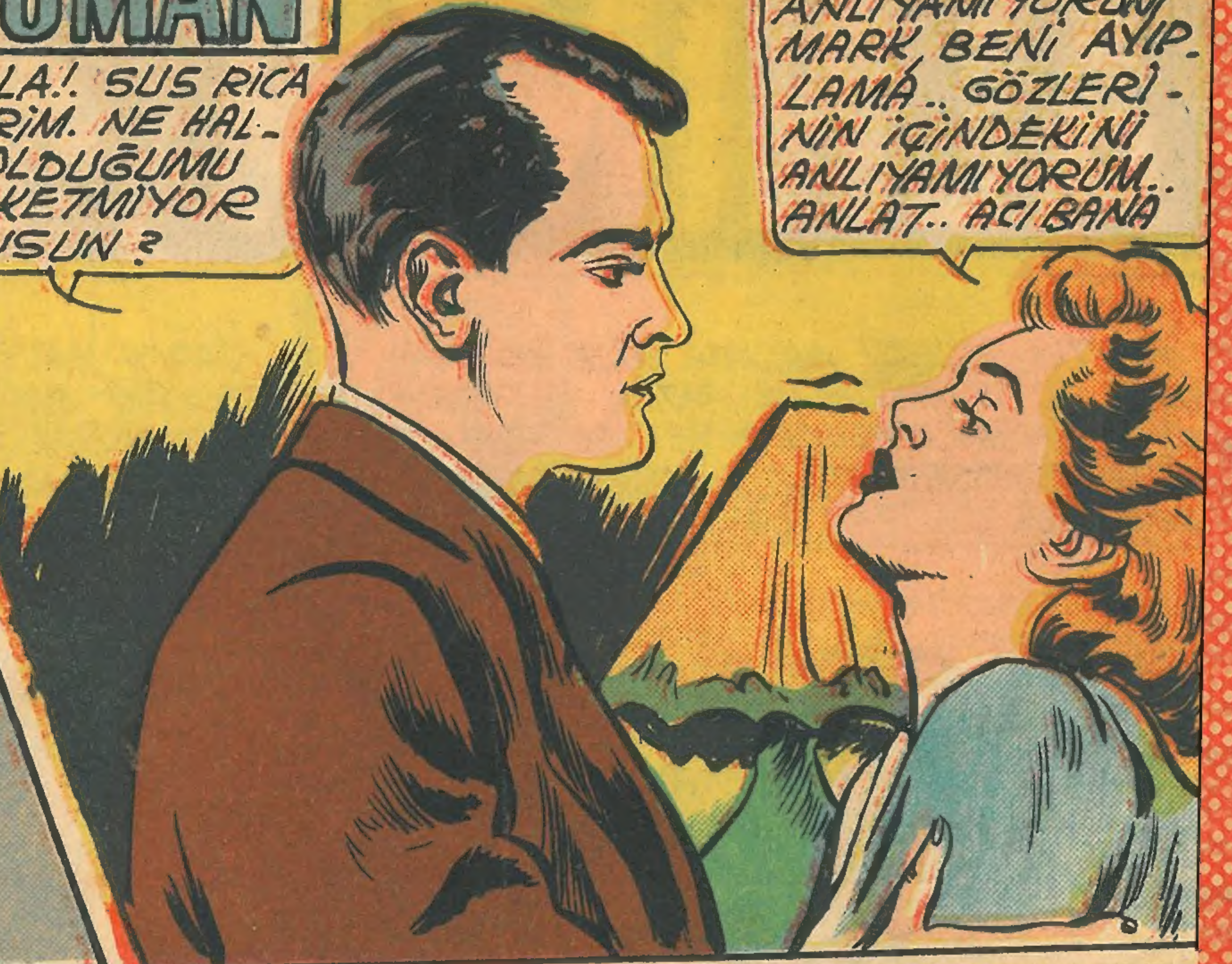
BİNBİR ROMAN

ZORLA DEĞİL YA!
KONUŞMAK CANIMI
İSTEMİYOR, İÇİMDEN
GELMİYORDU.
BELLA BOYUNA
SÖYLENİYOR, SÜKÜNE.
TİME, TEŞSÜRÜME
HÖRMET ETMESİNİ BE-
CEREMİYORDU.

29/2

BELLA! SUS RICA
EDERİM. NE HAL-
DE OLDUĞUMU
FARKETMİYOR
MUSUN?

ANLIYAMIYORUM
MARK, BENİ AYIP.
LAMA.. GÖZLERİ-
NİN İÇİNDEKİNİ
ANLIYAMIYORUM..
ANLAT.. ACI BANA

BİR BERBERE
GİTMELİ ANNA
ARTIK GÜ-
ZELLEŞMELİ

NİHAyet SÖZÜME GELDİN
BİRAZ KENDİNE BAKMA..
YA BAŞLADIN. AMA BUNU
DARSAK İÇİN YAPMIYOR
SUN YA?

ARTIK ESKİ YARAYI DEŞMİYELİM. NE DERSİN
YANILIYORSUN KLER, SENİN BU SÖZLERİN
BİLE MAZİ.. ANNA.. BEN DÜŞÜNMEK
BİLE İSTEMİYORUM. MAZİ
ÖLDÜ ARTIK.

ALLAHKI
İNSANLARI
EN BÜYÜK LÜTFÜ-
NUN "UNUTMAK" OLDUĞU.
NU UNUTMA ANNA.. YARAMI
DEŞECEK HATİRALARDAN BAHSETME
RICA EDERİM ANNA.

MÖSYÖ DARSAKLA ÜZÜN-
TÜSÜZ BİR HAYAT GEÇİR-
MENİZİ TEMENNİ EDE-
RİM MATMAZEL

BİRGÜN ANNA
KLERE BİR KİTAP
ALMAĞA ÇIKTI. BİR KÜTÜP-
HANENİN ÖNÜNDE DURDU.
KİTAPLARA BAKTI. TAM GİDE
CEĞİ SIRADA BAŞINI KALDIRI-
CA..

AA.. BEN BU
DELİKANLIYI
TANIYACAĞIM

AA.. İMKÂ-
NI YOK.. BU MÖS-
YÖ YANSEN AYOL..
BURADA RAHAT RA-
HAT NASIL GEZİ-
YOR.

KLERE
SÖYLESEM
İNANMAZ. SÖYLEME-
SEM DAHA İYİ YA..

ARKASI
VAR

